

De weg tot God

door

D. L. Moody

J. N. Voorhoeve – Den Haag – 1934

DE LIEFDE VAN GOD EN VAN JESUS CHRISTUS

EENIGE JAREN GELEDEN BOUWDEN we een vergaderzaal om godsdienstige bijeenkomsten te houden en we begeerden vurig er de liefde Gods te prediken. „Als onze woorden niet voldoende zijn, laten we het dan door vuur doen,” dachten we en boven den preekstoel lieten we in vlammende letters dit opschrift plaatsen: God is liefde.

Op een avond zag een voorbijganger, die terloops een blik wierp door de openstaande deur, heel achter in de zaal dit glorieuse woord schitteren. Het was een verloren zoon. Terwijl hij zijn weg vervolgde, mompelde hij in zichzelf: „God is liefde! Neen, niet voor mij; mij heeft Hij niet lief, want ik ben een ellendig mensch.” Hij probeerde los te komen van die drie lastige woorden, maar hij zag ze aldoor vóór zich in vlammende letters. Hij liep door, maar keerde na eenigen tijd terug en trad de vergaderzaal binnen. Hij hoorde niets van de toespraak, maar deze tekst in vlammende letters had zich in zijn hart gegrift, en dat was genoeg.

Het komt er weinig op aan wat de predikers zeggen, als slechts het Woord Gods zich een weg baant tot het geweten van den zondaar. Hij bleef na de vergadering achter en ik vond hem zitten huilen als een kind.

Terwijl ik hem de Schriften opende en hem vertelde, hoe God hem altijd lief had gehad, hoewel hij zoo ver was afgedwaald, en hoe Hij gereed stond hem te ontvangen en hem vergiffenis te schenken, drong plotseeling het licht van het Evangelie door tot in zijn ziel en hij ging vol vreugde heen.

Er is niets op deze wereld, dat meer waard geacht wordt dan de liefde.

De ongelukkigste mensch is hij, die door niemand bemind wordt. Heel veel zelfmoorden hebben geen andere oorzaak dan deze: de ongelukkige gevoelt zich vereenzaamd, geminacht, zonder vrienden; dat is voldoende, hij wil liever sterven dan zóó langer te leven.

Er is in den geheelen Bijbel geen enkele waarheid, die met meer kracht en innigheid in ons moet doorwerken, dan die van de liefde Gods; er is ook geen enkele, waarvoor Satan zich zoo inspant om ons er van te berooven. Sedert meer dan zesduizend jaar zijn al zijn pogingen er op gericht, de menschen er van te doordringen, dat God hen niet liefheeft. Hij slaagde met onze eerste voorouders, hij slaagt al te dikwijls bij hun nakomelingen.

De gedachte, dat God ons niet liefheeft, ontstaat door een verkeerde opvoeding. De moeders doen verkeerd als ze tot haar kinderen zeggen, dat God hen alleen liefheeft wanneer ze gehoorzaam zijn.

Dat leert ons de Heilige Schrift niet. Gij zegt ook niet tot uw kinderen, dat gij ze niet kunt uitstaan als ze kwaad doen. Hun gebreken veranderen uw liefde niet in haat; als dat zoo was, zoudt ge ze meer haten dan liefhebben. Gij verwerpt uw kind niet alsof het u niet meer toebehoorde, om de een of andere ongehoorzaamheid; neen, het is toch van u en ge houdt ondanks alles van uw kind.

Als de menschen ver van God zijn afgedwaald, volgt daar niet uit, dat God ze haat. Hij *haat slechts de zonde, niet den zondaar.*

Ik geloof, dat veel menschen zich verbeelden, dat God hen niet liefheeft, omdat ze Hem afmeten naar zichzelf en Hem tot hun niveau neerhalen. Wij houden van onze medemenschen zoo lang ze zich onze genegenheid waardig toonen; anders trekken we ons van hen terug.

Niet alzo met Gods liefde voor ons. Er is een diepe afgrond tusschen de menschelike en de Goddelijke liefde. In den brief aan de Efeziërs, hoofdstuk 3 : 18, wordt gesproken over de breedte, de lengte, de diepte en de hoogte van de liefde Gods.

Velen denken, dat ze iets van deze liefde kennen, maar eens zullen ze moeten bekennen, op dit gebied nog heel weinig te hebben geweten.

Christoffel Columbus ontdekte Amerika; maar wat wist hij van de meren, de groote rivieren, de reusachtige wouden in dit groote land? Van het dal van de Missis-sipi? Hij stierf zonder bijkans iets te weten van deze wereld, die hij ontdekt had. Zoo hebben velen onder ons iets ontdekt van de liefde Gods; maar haar hoogte, haar lengte, haar breedte zijn nog onbekend. Deze liefde is een onmetelijke oceaan.

Indien wij de liefde Gods willen kennen, moeten we naar den kruisheuvel gaan. Kan men dit schouwspel aanschouwen en nog zeggen, dat God ons niet liefheeft? Het kruis van Golgotha is de meest welsprekende verkondiging van de Goddelijke liefde. Nooit is er een liefde geopenbaard, grooter dan deze. Waarom heeft God Jezus Christus gegeven? — Waarom is de Heere Jezus vrijwillig gestorven, als het niet uit liefde is? „Niemand heeft een grootere liefde, dan die zijn leven geeft voor zijn vrienden.”

Christus heeft Zijn leven voor Zijn vijanden gegeven. Christus heeft Zijn leven voor Zijn moordenaren gegeven. Hij heeft het gegeven voor hen, die Hem haatten. Wat zeide Hij, toen men Hem bespote, Hem beledigde? „Vader, vergeef het hun, want ze weten niet, wat ze doen.” Dat is liefde. Als ge den Bijbel bestudeert, zult ge ontdekken, dat de liefde Gods onveranderlijk is. Op het oogenblik, dat de Heere Jezus Zich gereed maakte, om Zijn discipelen te verlaten en den kruisberg te bestijgen, zegt Hij ons, dat waar Hij de Zijnen, die in de wereld waren, heeft liefgehad, Hij ze tot aan het einde heeft liefgehad. (Joh. 13 : 1.)

Hij wist, dat één van Zijn discipelen Hem zou verraden, en toch had Hij Judas tot het einde toe lief. Hij wist, dat een ander van Zijn discipelen Hem zou verloochenen, zou zweren Hem niet te kennen, en toch had Hij Petrus lief. Het was de liefde van Christus voor Petrus, die het hart van dezen brak en hem terugbracht, berouwvol, aan de voeten van zijn Meester. Gedurende drie jaar had de Meester met Zijn discipelen geleefd, en

getracht hun Zijn liefde te prediken, niet alleen door Zijn woorden, maar ook door Zijn werken. In den nacht, dat Hij verraden werd, nam Hij een bekken, omgordde Zich met een linnen doek en deed het werk van den slaaf, terwijl Hij hun voeten wiesch: Hij wilde hen overtuigen van Zijn onwankelbare liefde. Het gedeelte van de Heilige Schrift, dat ik het meest lees, is Johannes 14. Luister, wat de Heere Jezus daar zegt en hoe Hij als het ware de schatten van Zijn hart voor Zijn discipelen uitspreidt: „In dien dag zult gij weten, dat Ik in den Vader ben, en gij in Mij, en Ik in u. Die Mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden.” (Vers 20 en 21.) Denk u dat in: de groote God, die hemel en aarde schiep, heeft u en mij lief! . . . „Indien iemand Mij liefheeft, hij zal Mijn woorden bewaren, en Mijn Vader zal hem liefhebben; en Wij zullen tot hem komen en zullen woning bij hem maken.” (Vs 23.)

De Vader en de Zoon hebben hen, die gelooven, en die de woorden des Heeren bewaren, zóó lief, dat Zij bij hen willen wonen, niet voor een uur, noch voor een dag, maar voor altijd!

Nog heerlijker is, hetgeen we lezen in Joh. 17 : 23: „Ik in hen en Gij in Mij, opdat zij volmaakt zijn in Eén, en opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en hen hebt liefgehad, gelijk Gij Mij hebt liefgehad.” Ik houd het er voor, dat we hier één der merkwaardigste uitspraken hebben, die ooit van de lippen van den Heiland gevloeid zijn. Er was geen enkele reden, die den Vader verhinderd zou hebben, Hem lief te hebben, Hij was gehoorzaam tot in den dood. Nooit overtrad Hij Gods geboden of week ook maar één schrede af van het pad der heiligheid. Welk een verschil met ons gedrag! Toch, ondanks onze opstandigheid, onze dwaasheid, verklaart Hij, dat indien wij ons toevertrouwen aan Christus, de Vader ons liefheeft, zooals Hij den Zoon liefheeft. Wonderbare liefde! Het is moeilijk een zondaar te overtuigen van deze liefde Gods voor hem. Hij weet het onderscheid niet te maken tusschen de zonde en den zondaar; de eerste wordt door God

verafschuwd, den tweede heeft God lief. Hij verafschuwt de zonde, omdat zij onze groote vijand is, die ons leven bederft en verwoest.

De liefde Gods is niet alleen onveranderlijk, ze is ook onwankelbaar. In Jesaja 49 : 15 en 16 lezen wij: „Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over den zoon haars schoots? Ofschoon deze vergate, zoo zal Ik u toch niet vergeten.” De sterkste liefde, die er op de wereld is, is stellig de moederliefde. In voor- en tegenspoed, te midden van de verachting der wereld, die zij met hem deelt, blijft een moeder haar zoon liefhebben; ze hoopt steeds, dat hij berouw zal krijgen en op den goeden weg terugkeeren; ze kan niet gelooven, dat haar jongen voor God verloren is. De dood zelfs kan de liefde van een moeder niet uitdooven. En toch kan de moederliefde u zelfs geen idee geven van de hoogte en van de diepte van de liefde Gods. Nooit heeft een moeder haar kind liefgehad, zooals God de menschen heeft liefgehad. Denk eens aan de liefde, die er noodig is geweest, om Zijn Zoon aan de wereld te geven! Vroeger roemde ik Christus boven den Vader. Het scheen me toe, dat God een strenge Rechter was en dat Christus Zich tusschen Hem en mij kwam plaatsen om Zijn toorn te stillen.

Maar nadat ik vader geworden was, — na vele jaren wachten — van een eenigen zoon, dacht ik, als ik mijn zoon aanzag, aan den Vader, die den Zijne in den dood overgaf, en toen scheen het mij, of er meer liefde vereischt werd van den Vader om Zijn Zoon te geven, dan van den Zoon om den dood te ondergaan. „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” Joh. 3 : 16. Ik heb nooit over dezen tekst kunnen spreken in 't openbaar. Ik heb het dikwijls beproefd, maar hij is zóó geweldig, dat ik me nooit tot deze hoogte heb kunnen verheffen: ik stelde me er mee tevreden, ze aan te halen en verder te gaan. Wie zal ooit de diepte peilen van dit woord: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad!”? Paulus verlangde de diepte, de breedte en de

lengte van de liefde Gods te kennen, maar het was onmogelijk. „Zij gaat de kennis te boven.” (Efeze 3 : 19.) Wat brengt den verloren zoon terug? De gedachte, dat zijn vader hem nog liefhad. Veronderstel eens, dat de tijdging hem had bereikt, dat hij verstooten was; dat zijn vader zich niet meer om hem bekommerde; zou hij teruggekomen zijn? Nooit! Lieve vrienden, de liefde Gods moet ons naar Hem terugvoeren. Indien iemand verloren gaat, zal het niet zijn, omdat God hem niet liefhad, maar omdat Hij de liefde Gods weerstaan heeft. Wat zal de schoonheid van den hemel zijn? De paarden poorten en de straten van goud? Zeker, die zullen schoon zijn; maar de hemel zal het schoonst wezen, omdat we daar Hem zullen zien, die ons zóó lief heeft gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat Hij voor ons stierf.

Ik stel me voor, dat velen bij zichzelf zeggen: Ja, ongetwijfeld, God heeft ons lief, indien wij Hem liefhebben; God heeft hen lief, die rein en heilig zijn. Laat mij daarop antwoorden met een woord uit de Schrift, n.l. dit: „God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.” (Rom. 5 : 8.) God heeft Hem gezonden om te sterven voor de zonde der wereld. Gij behoort tot de wereld, gij hebt dus deel aan deze liefde, die op het kruis van Christus is geopenbaard.

Let wel op de uitspraak in Openbaring 1 : 5, waaraan ik dikwijls denk: „Hem, die ons liefgehad heeft en ons heeft gewasschen in Zijn bloed.” Het schijnt ons toe, dat God ons eerst had moeten wasschen in het bloed des Lams, en ons daarna liefhebben. Maar neen, de liefde is het eerste. Maar ik hoor iemand tegenwerpen: „Als God mij liefheeft, waarom maakt Hij me dan niet goed en heilig?” God wil zonen en dochteren, geen machines of slaven. Hij zou onze opstandige harten kunnen verbrijzelen, maar Hij verkiest ons tot Zich te trekken door de koorden Zijner liefde.

Misschien vraagt iemand: „Hoe kan ik tot Hem gaan?” Zoals ge naar uw moeder zoudt gaan. Hebt ge uw moeder beleedigd, hebt ge haar onrecht aangedaan? Dadelijk gaat ge naar haar toe en zegt: „Moeder, ver-

geef me." Doe evenzoo met Christus. Ga vandaag naar Hem toe, en belijd Hem, dat ge Hem niet hebt liefgehad, dat ge niet voor Hem geweest zijt, die ge hadt moeten zijn, belijd Hem uw zonden en ge zult zien, hoe haastig Hij u vergeven zal.

Ik herinner me de geschiedenis van een jong soldaat, die door den krijgsraad ter dood veroordeeld was. Die tijding brak het hart van den vader en de moeder. Ze hadden een dochtertje. Deze kende Abraham Lincoln van naam en van hooren zeggen. Het kind zei bij zichzelf: „Als Lincoln, president van de Republiek der Vereenigde Staten, wist hoeveel vader en moeder van hun zoon houden, zou hij mijn broer niet laten fusileeren." Ze smeekte haar vader naar Washington te gaan om te trachten gratie voor den veroordeelde te krijgen. Maar de vader zei: „Dat geeft toch niets: het recht moet zijn loop hebben. Men heeft reeds verscheidene verzoeken om gratie geweigerd en de president heeft verklaard, dat hij niet meer tusschenbeide zou treden, en dat de vonnissen voortaan uitgevoerd zouden worden." De vader en de moeder geloofden niet, dat hun zoon gratie zou kunnen krijgen. Het kleine meisje echter gaf den moed niet op; ze nam den trein, die haar naar Washington bracht. Toen ze aan het Witte Huis aankwam, wilden de soldaten haar den toegang weigeren, maar ze vertelde de treurige geschiedenis en men liet haar door. De particuliere secretaris van president Lincoln weigerde haar toe te laten, maar het kind begon haar verhaal te vertellen, en het hart van den secretaris werd er door getroffen; hij bracht haar voor den president. Toen ze de kamer van Lincoln binnentrad, waren er senatoren, generaals, gouverneurs, politici samen bezig aan belangrijke zaken; het kind durfde niet verder gaan, maar de president zag haar bij de deur staan. „Wat wil je?" vroeg hij haar en het meisje vertelde haar geschiedenis in eenvoudige woorden. Hij was zelf vader en weldra rolden tranen over de wangen van den grooten Lincoln. Hij zond een telegram om den jeugdigen veroordeelde naar Washington te laten komen. Toen deze aankwam, schonk de president hem gratie, gaf hem dertig dagen

verlof en zond hem naar huis met het meisje om vader en moeder de blijde tijding te brengen.

Wilt ge weten hoe ge tot Christus moet gaan? Precies zooals dit kind naar Lincoln ging. Misschien hebt ge een treurig verhaal te doen. Vertel alles, houd niets voor u.

Indien Lincoln medelijden had met het kleine meisje, haar verzoek aanhoorde en toestond, dacht ge dan, dat de Heere Jezus uw gebed niet zal hooren? Meent ge, dat Abraham Lincoln of ieder ander mensch hier beneden ooit zooveel medelijden heeft gehad als Christus? Hij is barmhartig, als allen opgehouden hebben het te zijn. Hij heeft medelijden met hen, die aller medelijden onwaardig achten. Ga tot Hem, belijd uw zonden en Hij zal u redden.

CHRISTUS IS ALLES

Christus is voor ons alles wat we willen, dat Hij zijn zal. Ik wensch den nadruk te leggen op het woord: *alles*. Voor sommige menschen is Christus slechts „een wortel uit een dorre aarde” in hun oogen, er is in Hem „noch gedaante, noch heerlijkheid.” Hij is niets voor hen, omdat ze vinden Hem niet noodig te hebben. Sommige Christenen hebben zelfs een zeer beperkten Christus. Dat komt niet, omdat Hij voor hen niet even groot en machtig wil zijn als Hij gewoonlijk is, maar *omdat zij Hem niet in Zijn volheid willen aannemen en gelooven aan de groote dingen, die Hij kan doen.*

Onze Heiland is voor ons, wat wij van Hem maken. Het eerste, dat Christus voor ons gedaan heeft, is: het offer worden voor onze zonden. Toen de engel uit den hemel daalde om de aanstaande geboorte des Heeren aan te kondigen, gaf hij Zijn naam aan, zooals ge weet uit de volgende woorden: „Gij zult Zijn naam noemen Jezus (of Zaligmaker), want Hij zal Zijn volk zaligmaken van hun zonden.”

Hij is niet gekomen om ons te redden in onze zonden, maar wel *van* onze zonden. Er zijn slechts drie manieren

om iemand te kennen. Er zijn menschen, die ge kent van hooren zeggen, er zijn anderen, aan wie ge misschien éénmaal zijt voorgesteld, — gij kent ze héél oppervlakkig, van gezicht alleen; er zijn anderen tenslotte, die ge sedert jaren kent, dat zijn intieme vrienden. Zoo zijn er, geloof ik, eveneens heden drie soorten menschen in de Christelijke kerk en daarbuiten; er zijn er, die Christus kennen van hooren-zeggen, omdat zij het Evangelie hebben gelezen; dat zijn zij, die aan Christus gelooven als aan een historisch persoon; er zijn er, die van Hem slechts een zéér oppervlakkige kennis hebben; en tenslotte zijn er, die evenals de apostel Paulus vurig begeeren „Hem te kennen en de kracht Zijner opstanding.” Hoe meer wij Christus kennen, hoe meer wij Hem liefhebben en hoe beter wij Hem dienen.

Zie op Hem, hangende aan het kruis, zie op Hem, die de zonde der wereld wegneemt. Hij is gezonden als het Lam Gods tot verzoening van onze zonden, en wij kunnen Hem niet kennen, als wij niet allereerst zien in Hem Dengene, die ons kan redden van de zonden. Ge herinnert u, wat de engelen tot de herders zeiden in de velden van Bethlehem: „Zie, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk, dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heere, in de stad Davids.” (Lukas 2 : 10, 11.) En bij den profeet Jesaja, die zeven eeuwen vroeger schreef, zult ge deze woorden vinden: „Ik ben het, Ik, de Heere, er is géén Heiland behalve Mij.” (43 : 11.)

Maar Christus is niet alleen de Heiland. Ik kan een man, die op het punt is te verdrinken, uit het water halen en hem zoo aan een ontijdigen dood ontrukken, terwijl ik echter niet in staat ben, iets méér voor hem te doen. Christus is meer dan een Verlosser. Het bloed, dat de Israëlieten moesten strijken aan hun deuren, bewaarde hen voor ondergang, maar ze moesten ook bevrijd worden van het juk der Egyptenaren. En dat deed God.

Ik kan deze theorie, dat God uit den Hemel is gedaald om ons te redden en dat Hij ons in de gevangenis laat, slaven van onze zonden, niet aannemen. Neen, Hij is gekomen om ons te verlossen en ons de overwinning te

geven over onze slechte neigingen, onze hartstochten en onze begeerten.

Onder hen, die heden in de duisternis klagen, is er niet één, die den weg niet kan vinden, indien hij slechts wil. „Ik ben de Weg,” heeft Jezus gezegd. Als wij Hem volgen, zullen we op den goeden weg zijn. Christus is niet alleen de *Weg*, Hij is ook het *Licht*, dat verlicht. Hij heeft gezegd: „Ik ben het Licht der wereld.” (Joh. 8 : 12; 9 : 5; 12 : 46.) Hij zegt ook: „Die Mij volgt, zal niet in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.” Het is onmogelijk voor ieder, die Jezus Christus volgt, in de duisternis te wandelen. Indien er een ziel is, die in het duister wandelt, tastend door de nevelen van de wereld, dan komt dat, omdat hij zich verwijderd heeft van het ware licht. O, dat zij, die in de geestelijke duisternis wandelen, Christus in hun harten binnen laten: „Hij is het licht.”

Ik herinner mij een schilderij, dat ik vroeger zeer waardeerde, maar dat ik nu niet meer in mijn huis zou willen ophangen, omdat het een verkeerden indruk geeft van Christus: Christus wordt er voorgesteld, staande voor een gesloten deur, waaraan Hij klopt, terwijl Hij in de andere hand een groote lantaarn houdt! Gij zoudt even goed een lantaarn aan de zon kunnen hangen, als er een in de handen van Christus te geven! Hij is de Zon der Gerechtigheid en wij hebben het voorrecht verlicht te worden door een hemellichaam, dat nooit gesluierd is.

Veel menschen zoeken licht, vrede, vreugde. Dat zijn geen dingen, die wij moeten najagen buiten Christus om. Als wij Christus in onze harten toelaten, zullen zij er vanzelf inkomen. Toen ik een kind was, vond ik het prettig achter mijn schaduw aan te hollen. Eens zag ik, toen ik in de zon liep, terwijl ik me omkeerde, dat mijn schaduw me volgde; ik verhaastte mijn pas, maar zij ging even snel als ik, ik kon mij er niet van bevrijden. Zoo ook zullen, wanneer ons oog gericht is op Christus, die de Zon is, de vrede en de vreugde ons volgen.

Toen de Heere Jezus stierf aan het kruis, werd het licht der wereld uitgedoofd. God had Zijn Zoon gezon-

den om het licht der wereld te zijn, maar de menschen hadden dit licht niet lief, omdat het hun zonden veroordeelde. En toen zij bezig waren, dit stralende licht uit te dooven, wat zei Jezus toen tot Zijn discipelen? „Gij zult Mijn getuigen zijn.” (Hand. 1 : 8.) Hij is naar den hemel gevaren om voor ons tusschenbeide te treden, maar Hij wil, dat wij hier beneden zullen schitteren in Zijn plaats: „*Gij zijt het licht der wereld.*” (Mattheüs 5 : 14.)

Onze taak is dus om te schitteren. De maan weerkaatst het licht van de zon, en wij, Christenen, ontleenen ons licht aan de Zon der Gerechtigheid.

Wat het meeste kwaad berokkent aan de zaak van Christus, dat is niet het ongeloof, het scepticisme der wereld, maar dat is het koude en doode formalisme, de groote wereldgelijkvormigheid, de tegenstelling tusschen belijdenis en leven. De oogen der wereld zijn op ons gericht!

Sommige menschen vragen: „Wat is waarheid?” „*Ik ben de waarheid.*” zegt Jezus Christus. Indien gij de waarheid wilt kennen, leert Jezus Christus kennen. Als ge een waarlijk geestelijk leven wilt bezitten, tracht dan Christus te leeren kennen. Velen meenen door het bijwonen van geestelijke bijeenkomsten het geestelijke leven te zullen verkrijgen. Dergelijke bijeenkomsten zijn goed, maar ze dienen nergens toe, als ze ons niet in contact brengen en houden met den levenden Christus.

Christus is ook onze Bewaarder. Vele nieuwe discipelen vreezen niet te kunnen volharden. Voor hen geldt het woord uit Ps. 121 : 4: „Ziet, de Bewaarder Israëls zal niet sluimeren noch slapen.” Het is Christus' werk om ons te bewaren; en indien Hij ons bewaart, is er geen gevaar, dat wij vallen. Wij hebben geen enkele kracht in onszelf; in onzen strijd tegen Satan zijn de partijen te zeer ongelijk, want hij heeft zesduizend jaar ondervinding op ons voor. Maar gelukkig, Hij die nooit slaapt noch sluimert is onze Bewaarder. Wij lezen in den profeet Jesaja 41 : 10: „Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid.” Judas zegt in het 24ste vers van zijn

brief, dat Hij (de Heere) machtig is, ons voor struikelen te bewaren.

Maar Christus is nog meer. Hij is onze *Herder*. De taak van den herder bestaat hierin, dat hij zorgdraagt voor de schapen, door ze te voeden en ze te beschermen. „Ik ben de Goede Herder.” „Mijn schapen hooren Mijn stem.” „Ik geef Mijn leven voor Mijn schapen.” In dit tiende hoofdstuk van Johannes gebruikt Christus het persoonlijk voornaamwoord niet minder dan acht en twintig keer, om te verklaren wie Hij is en wat Hij wil doen. In vers 28 zegt Hij: „Mijn schapen zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal ze uit Mijn hand rukken.” Niemand, dat wil zeggen noch mensch, noch duivel. Op een andere plaats verklaart de Schrift, dat „ons leven verborgen is met Christus in God.” (Kol. 3 : 3.) Welk een veiligheid! „Mijn schapen,” zegt de Heere Jezus, „hooren Mijn stem en zij volgen mij.” (Joh. 10 : 27.)

Een reiziger, in het Oosten, had hooren spreken van een herder, die elk van zijn schapen met een afzonderlijken naam kende. Hij ging hem opzoeken en vroeg hem of het waar was. De herder bracht hem naar de weide, en staande in het midden van zijn kudde, sprak hij een naam uit. Dadelijk hief een schaap den kop op en antwoordde op de roepstem, terwijl de anderen bleven grazen. Met een tiental anderen deed hij hetzelfde. „Maar,” vroeg de vreemdeling, „hoe kunt u ze toch uit elkaar houden? Ze lijken allen zóó op elkaar, dat men er zich in zou vergissen.” „Denkt u dat?” antwoordde de herder, „zie eens naar dat schaap; het hinkt een beetje; bij dit schaap staan de oogen eenigszins scheef; deze heeft een zwarte plek; die heeft een gescheurd oor.” De man kende zijn schapen aan hun gebreken, want in de heele kudde was er geen enkel, dat volmaakt was. Ik stel me voor, dat *onze* Herder ons ook aan onze gebreken herkent!

Een Oostersche herder vertelde eens aan een reiziger, dat zijn schapen den klank van zijn stem zóó goed kenden, dat geen enkele vreemdeling hen zou kunnen bedriegen. De reiziger wilde de proef er mee nemen; hij

deed den mantel van den herder aan, zette diens muts op, nam zijn stok en plaatste zich in het midden van de kudde. Hij veranderde zijn stem en probeerde de stem van den herder na te bootsen, maar geen enkel schaap wilde hem volgen.

„Zouden uw schapen nooit een vreemdeling volgen?” vroeg hij. „In één enkel geval misschien,” antwoordde hij, „namelijk als ze ziekelijk zijn.”

Zoo gaat het eveneens met vele Christenen; alleen als ze ziekelijk en zwak zijn in het geloof, zijn ze geneigd, den eersten den besten leidsman te volgen; maar wanneer een ziel gezond is, zal ze zich niet laten verleiden door een dwaling. Ze zal kunnen herkennen of „de stem” de waarheid zegt. Daarvoor is het voldoende, dat zij in gemeenschap met God leeft.

Christus is een teedere herder. Misschien deelen enkele van mijn lezers deze meening niet; misschien wordt ge bezocht door droefheid. Er is geschreven: „Dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geeselt een iegelijken zoon, dien Hij aanneemt.” (Hebr. 12 : 6.)

De beproeving, die ge doormaakt, bewijst niet, dat Christus u niet liefheeft. Een van mijn vrienden verloor al zijn kinderen. Niemand had zijn kinderen inniger lief dan hij, maar de roodvonk ontnam ze hem — hij had er vier of vijf — den een na den ander. De arme ouders, die gebroken waren van smart, gingen reizen. Zoo kwamen ze in Syrië. Eens zagen ze aan den oever van een beek een herder, die gereed stond met zijn kudde door de beek te trekken. De schapen naderden den oever en keken naar het stroomende water; maar ze waren bang, geen enkele gehoorzaamde aan den roep van den herder. Eindelijk zocht deze een lam uit de kudde en nam het onder zijn arm, toen een ander, en nam het onder zijn anderen arm; zoo ging hij over den stroom. De schapen hielden zich nu niet langer bezig met angstig naar het water te kijken; ze snelden achter hun jongen aan, en zoo bevond de heele kudde zich weldra aan de andere zijde; de herder verzamelde ze opnieuw en bracht ze naar een betere weide. De bedroefde ouders, die getuigen waren van dit tafereel, begrepen de les, die hierin voor hen verborgen was. Ze murmureerden niet meer, dat de

Herder hun lammeren de een na den ander naar den anderen oever had gebracht; maar ze begonnen hun oog en naar boven te richten en vooruit naar het land, waar hun kinderen hen wachtten en naar den tijd, dat ze hen terug zouden zien. Als uw geliefden heengegaan zijn, herinner u dan, dat de Herder u opwekt, om „te bedenken de dingen, die boven zijn.” (Kol. 3 : 2.)

Laten we Hem trouw zijn en Hem volgen, zoolang we aan deze zijde van het graf zijn. En indien iemand onder onze lezers den Heere Jezus nog niet als zijn Herder heeft aangenomen, dat hij het dan op dit oogenblik doe.

Ik zou een heelen dag noodig hebben, om te zeggen wat Hij voor ieder van ons wil zijn. Iemand gaf eens de volgende beschrijving van Christus: „Christus is onze weg; wij wandelen in Hem. Hij is onze Waarheid, en wij nemen haar aan. Hij is ons leven en wij leven in Hem. Hij is onze Heer, en wij kiezen Hem om ons te regeeren. Hij is onze Meester en wij dienen Hem. Hij is onze Leeraar, die ons den weg der zaligheid leert. Hij is onze Priester, die het zoenoffer voor ons gebracht heeft. Hij is onze Advokaat, die altijd voor ons leeft om tusschenbeide te treden voor ons. Hij is onze Wortel, en wij groeien door Hem. Hij is ons Brood, en wij voeden ons met Hem. Hij is onze Herder, die ons naar groene weiden voert. Hij is de ware wijnstok en wij blijven in Hem. Hij is het levende water, dat ons verkwikt. Hij is de schoonste onder de menschenkinderen, en wij bewonderen Hem meer dan alle anderen. Hij is het afschijnsel van Zijns Vaders heerlijkheid, het uitgedrukte beeld van Zijn persoonlijkheid, en wij bejeveren ons, Zijn beeld te weerspiegelen. Hij is onze Steun en wij verlaten ons op Hem. Hij is onze Wijsheid, en wij laten ons leiden door Hem. Hij is onze Gerechtigheid en wij leggen op Hem al onze onvolmaaktheid; Hij is onze Heiligmaking: aan Hem ontleenen wij onze kracht om heilig te leven. Hij is onze Geneesheer, die al onze ziekten geneest. Hij is onze Vriend, die ons helpt in al onze nooden. Hij schaamt Zich niet, ons Zijn broeders te noemen, en bemoedigt ons in al onze ellenden.”

TWEEËRLEI MENSCHEN

Over twee categorieën van menschen wil ik nu met u spreken; eerst over hen, die geen behoefte voelen aan een Verlosser en niet door den Heiligen Geest overtuigd zijn geworden van zonde; dan over hen, die overtuigd zijn geworden van zonde en die uitroepen: „Wat moet ik doen om zalig te worden?”

Alle menschen, die zich bezighouden met den godsdienst, behooren òf tot de soort van den farizeër of tot die van den tollenaar, waarvan we lezen in Luk. 18 : 10: „Twee menschen gingen op . . . : de een een farizeër, en de ander een tollenaar.” Als ik te doen heb met een mensch, die bezield is met den geest van den farizeër, zou ik hem geen beter woord kunnen aanwijzen, dan dit: Er is niemand rechtvaardig, ook niet één; er is niemand, die verstandig is, er is niemand, die God zoekt. (Rom. 3 : 10, 11.) Paulus spreekt hier over den natuurlijken mensch. „Allen zijn ze afgeweken, allen zijn ze onnut geworden; er is niemand, die goed doet, er is ook niet tot één toe.” En we lezen in Rom. 3 vers 17 en volgende verzen: „Ze hebben den weg des vredes niet gekend. Er is geen vreeze Gods voor hun oogen. We weten nu, dat al wat de Wet zegt, zij dit spreekt tot degenen, die onder de Wet zijn, opdat alle mond gestopt worde en de geheele wereld voor God verdoemelijk zij.” Let op de verzen 22 en 23: „Er is geen onderscheid, want zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods.”

Het is niet een deel van het menschelijk geslacht; het zijn *alle* menschen, die gezondigd hebben en die de heerlijkheid Gods derven.

Een andere tekst, die heel veel menschen van zonde overtuigd heeft, is deze: „Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zoo verleiden wij onszelf, en de waarheid is in ons niet.” (1 Joh. 1 : 8.)

Wat mij betreft, zou ik liever het huis des vaders binnengaan met den verloren zoon, dan buiten blijven met den oudsten zoon. Een oudste zoon, die zich niet zou verheugen over den terugkeer van zijn broer, zou toonen, dat hij zelf het koninkrijk Gods niet waard was.

Het is een verschrikkelijk iets te constateeren, dat in de gelijkenis de oudste zoon buiten blijft, terwijl de jongste broer het huis is ingegaan. Tot hen, die op den eersten gelijken, richten zich de woorden van den Heiland: „Voorwaar, Ik zeg u, dat tollenaren en zondaren u voorgaan in het koninkrijk der hemelen.” (Matth. 21 : 31.)

Maar laten we ons nu wenden tot de tweede soort menschen, tot hen, die overtuigd zijn van zonden en die uitroepen, evenals de stokbewaarder te Filippi: „Wat moet ik doen om zalig te worden?” Voor hen luidt het antwoord: „Geloof in den Heere Jezus Christus en ge zult zalig worden.” (Hand. 16 : 31.)

De Bijbel leert ons, wat wij moeten gelooven, in Wien wij moeten gelooven en hoe wij moeten gelooven. In de verzen 35 en 36 van het derde hoofdstuk van Johannes, lezen wij: „De Vader heeft den Zoon lief en heeft alle dingen in Zijn handen gegeven. Die in den Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem.”

Dit laat aan duidelijkheid niets te wenschen over.

Hoe zouden de dingen in het dagelijksche leven gaan, als men het getuigenis van menschen niet aannam? Alle handel en bedrijf zouden binnen vier en twintig uur opgehouden zijn!

Dat is het argument, dat de apostel gebruikt in de woorden: „Als wij het getuigenis der menschen aannemen, dat van God is meerder.” God heeft getuigenis gegeven betreffende Jezus Christus. En indien de mensch vertrouwen heeft in zijn gelijke, die zoo dikwijls liegt, en van wien hij dagelijks de onbetrouwbaarheid ontdekt, waarom zouden we God niet op Zijn woord gelooven?

Gelooven, dat is de waarachtigheid van een getuigenis aannemen.

Het is niet, zooals men beweert, een sprong in het onbekende; dat zou slechts lichtgeloovigheid zijn. God vraagt ons niet te gelooven zonder een bepaald voorwerp te geven aan ons geloof, en zonder ons waarborgen te geven. Veel menschen zien meer op zichzelf dan op Jezus Christus; meer op het geloof, dan op het voorwerp, dat het geloof moet grijpen. Het geloof is

slechts een uitgestoken hand om den zegen te ontvangen, diën God wil geven.

Heel veel menschen zijn altijd bezig met zich af te vragen of het geloof, waarmee ze Christus aangrijpen, wel het ware is; maar het belangrijkste is te weten of de Christus, in Wien we gelooven, wel de ware is.

Maar, zeggen sommigen, het geloof is een gave Gods. Een niet tegen te spreken feit, maar dat is de lucht ook, die men toch moet inademen, wil men er nut van hebben. Hetzelfde is het met het brood, dat men moet eten. Het water is een gave Gods, maar men moet het putten en drinken. Men verwacht in betrekking tot het geloof de een of andere geheimzinnige gewaarwording; maar het geloof is niet iets dergelijks. „Het geloof is uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.” (Rom. 10 : 17.)

Ik moet niet wachten tot het geloof bezit van mij neemt, en dan een vreemde ontroering bij mij opwekt, maar ik moet eenvoudig gelooven, wat God zegt. Als een man, die op punt staat te verdrinken, een touw ziet, dat hem toegeworpen wordt, heeft hij het slechts te grijpen; om het te grijpen, moet hij loslaten alles, waaraan hij zich vastgeklampt had. Als een mensch genezen wil worden, moet hij het voorgeschreven medicijn innemen; er alleen naar kijken, zal hem niet redden. Alleen verstandelijke kennis redt niemand; men moet in Jezus gelooven en op Hem zijn eenige hoop stellen. Men moet in één woord alles verlaten om Hem te volgen.

DE NIEUWE GEBOORTE

In het Evangelie van Johannes lezen we: „Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien.” (Joh. 3:3.)

Indien deze woorden waar zijn, bevatten ze een van de ernstigste uitspraken, waarvoor we ons gesteld zien. Jezus Christus zegt: Tenzij dat een mensch wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien, en nog veel minder het beërven. Deze leer van de wedergeboorte is dus het fundament van al onze verwachtingen.

gen voor het toekomstige leven. Ik ben blij, dat de Heere Jezus over de wedergeboorte heeft gesproken tot Nicodemus, een leidsman der Joden, een wetgeleerde, en dat Hij dit gesprek niet voerde met de Samaritaansche vrouw, of met Mattheüs, den tollenaar, of met Zacheüs. Als Hij dit onderricht had bestemd voor deze drie menschen of voor huns gelijken, zou men zonder twijfel gezegd hebben: „Zeker, zondaren en vrouwen van verdachte zeden hebben noodig zich te bekeeren, maar voor mij, die een fatsoenlijk mensch ben, is het niet noodzakelijk.”

Nicodemus behoorde waarschijnlijk tot één van de meest geachte menschen uit Jeruzalem; niemand had iets op hem aan te merken.

Ik durf wel aannemen, dat er geen enkel oprecht mensch is, die niet erkent, dat hij het koninkrijk der hemelen niet waardig is. De Bijbel leert ons, dat de mensch van nature schuldig en verloren is, en onze ervaring bevestigt dit.

God leert ons in Johannes 3, hoe men Zijn koninkrijk binnengaat. Wij behoeven niet te werken om er binnen te komen, hoewel het de moeite waard is om te werken voor de zaligheid. Zeker, de zaligheid is al onze inspanning waard, maar wij verkrijgen ze zonder dat onze werken noodzakelijk zijn. De zaligheid is voor dengene, die niet heeft gewerkt, om zalig te worden, maar die gelooft. (Rom. 4 : 5.)

We werken, omdat we verlost zijn en niet om verlost te worden. Toen Christus uitriep op den kruisberg: „Het is volbracht,” wist Hij, wat Hij zeide. Al wat de menschen te doen hebben, is: het werk van Jezus Christus aannemen.

Misschien klinkt dat iemand wonderlijk in de ooren. Dat deed het Nicodemus ook, zooals wel blijkt uit zijn vraag: „Hoe kunnen deze dingen geschieden?” Opnieuw geboren worden, geboren uit den Heiligen Geest? Hoe kunnen deze dingen geschieden? Veel menschen zeggen tot ons: Bewijs ons dat door een steekhoudende redeneering, anders kunt ge niet verwachten, dat we het gelooven.”

Ik beken nederig, dat ik dit mysterie niet kan ver-

klaren. „De wind blaast waarheen hij wil en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt en waar hij heengaat; alzoo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is.” (Joh. 3 : 8.) Het zou onmogelijk zijn het meerendeel der menschen eenigermate op de hoogte te brengen van wat men onder wind verstaat, van de veranderingen in de luchtstroomen en alles wat daarmede verband houdt. Stel u voor, dat men daarom echter ging beweren, dat de wind niet bestaat? Zou het niet dwaas zijn! Welnu, nóg dwazer is het te meenen, dat de Geest niet bestaat en dat men niet uit Hem geboren kan worden. Ik heb den Geest Gods in mijn hart voelen werken even zeker als ik den wind in mijn gezicht heb gevoeld. Ik kan het niet wiskundig bewijzen. Er zijn echter heel veel dingen, die niet bewezen kunnen worden, maar waarvan het bestaan door niemand ontkend wordt.

Een groepje jongelieden had besloten niets te gelooven, dan wat ze zouden kunnen begrijpen. Een grijsaard, die hoorde van hun besluit, zeide: „Ik heb vandaag op het land ganzen, schapen en runderen gezien, die hetzelfde gras aten. Kunt gij mij verklaren door welk middel hetzelfde voedsel hier is omgezet in veeren, daar in wol en ginds in haren?” Natuurlijk bleef men het antwoord schuldig. Welnu, hoewel ik het niet begrijp, kan ik niet anders dan gelooven in het mysterie der wedergeboorte, als ik menschen zie, die geheel en al veranderd zijn door het geloof in Jezus Christus. Zijn niet sommige van de ergste misdadigers herboren, uit den afgrond gered en op den vasten bodem gebracht? Hun mond vloekte; nu openen zij hem slechts om God te loven. De oude dingen zijn voorbij gegaan, alle dingen zijn nieuw geworden. Ze zijn niet alleen veranderd, maar wedergeboren. Ze zijn door Jezus Christus nieuwe menschen geworden.

De hemel is vol van menschen, die tweemaal geboren zijn. In Joh. 3 : 14 en 15 lezen we: „Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzoo moet de Zoon des menschen verhoogd worden, opdat een *iegelijk*, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”

Een *iegelijk*. Let op dit woord, gij die nog onbekeerd

zijt. Hoor wat God voor u gedaan heeft. Hij heeft gedaan al wat Hij doen kon voor uw zaligheid. Gij kunt niet verwachten, dat Hij nog iets anders doet. Hij zond Zijn profeten en zij doodden hen; Hij heeft Zijn geliefden Zoon gezonden, en zij hebben Hem gekruisigd. En nu zendt Hij den Heiligen Geest, om ons van zonde te overtuigen en ons te toonen, hoe wij gered kunnen worden.

Het is niet rechtvaardig, wordt wel eens gezegd, dat wij verantwoordelijk zijn voor de zonde, begaan door een mensch, zesduizend jaar geleden. Indien ge deze meening deelt, wil ik u slechts dit zeggen: Als gij verloren gaat, zal het niet slechts zijn door de zonde van Adam, maar omdat gij het middel ter genezing hebt afgewezen. Laat mij u dat bewijzen door een vergelijking. Veronderstel eens, dat ik lijd aan t.b.c., een ziekte, die ik van mijn ouders heb geërfd. Ik ben niet ziek geworden door mijn eigen schuld, het is niet door mijn nalatigheid, het is een overgeërfde kwaal. Een vriend komt me opzoeken, hij kijkt me aan en zegt: „U bent t.b.c.-lijder.” Helaas, dat weet ik, niemand behoeft me dat nog te zeggen.

„Maar ik weet een geneesmiddel voor u.”

„Daar geloof ik niets van,” antwoord ik. „Ik heb de beste dokters uit Europa geraadpleegd en zij hebben me niet de minste hoop gegeven.”

„Maar ge kent mij en weet toch, dat ik het ernstig met u meen, dat ik er niet over denk om u te bedriegen.”

„Dat is waar.”

„Welnu, tien jaar geleden was ik even ziek als gij. De dokters hadden mij opgegeven, maar ik nam dit middel en ik werd genezen. Ik ben volkomen hersteld. Neem hetzelfde middel en ge zult ook genezen worden. Het heeft mij ontzaglijk veel gekost, maar u zal het niets kosten.”

„Ik zou u wel willen gelooven, maar dat gaat tegen mijn verstand in.”

Als mijn vriend dat hoort, gaat hij heen en komt terug met een ander, die hetzelfde betuigt. Nøg kan ik het niet gelooven; hij gaat heen en brengt telkens anderen mee, die hetzelfde getuigen over het geneesmiddel. Ze zeggen mij allen, dat ze even ziek waren als ik, dat ze

dit middel hebben gebruikt en genezen zijn. Tenslotte reikt mijn vriend mij het geneesmiddel toe, doch ik werp het op den grond, *wil* er niet aan gelooven en . . . de ziekte wordt mijn dood.

De oorzaak is, dat ik het geneesmiddel versmaad heb.

Hetzelfde geschiedde in 't leger der Israëlieten. Velen stierven, omdat zij het heil, dat hun aangeboden werd, versmaad hebben. In de dorre woestijn zijn al heel wat graven; vele kleine kinderen zijn door de vurige slangen gebeten. Daarginds is men bezig een geliefde moeder te begraven. Luister naar de kreten van rouw; zie de bittere tranen, die vergoten worden. De vader is ook reeds naar zijn laatste woning vervoerd. Van het eene einde van het kamp tot aan het andere einde stijgt één reusachtige klaagtoon omhoog. Duizenden zijn gestorven, duizenden zijn stervende, en het kwaad gaat door en houdt niet op.

In een tent is een Israëlietische moeder, gebogen over het lichaam van haar geliefden zoon. Ze veegt het doodszweet van zijn voorhoofd af. Nog enkele minuten en zijn oogen zullen strak en verglaasd zijn, want zijn leven vloeit weg. Het hart van de moeder wordt vaneen gescheurd. Plotseling hoort men een kreet in het kamp. Wat is dat toch? Ze gaat naar den ingang van de tent en vraagt wat er toch is.

„Er is een geneesmiddel tegen den slangenbeet.” luidt het antwoord. En de moeder roept: „O, zeg het me dadelijk, voor het te laat is.”

„Luister, God heeft Mozes bevolen een paal op te richten in het midden van het kamp en er een koperen slang aan te bevestigen, en hij heeft verklaard, dat al wie daarnaar zijn blik zal richten, behouden zal worden. De juichkreten, die ge hoort, zijn van hen, die naar de opgerichte slang hebben gekeken.”

De moeder gaat de tent binnen en zegt: „Mijn zoon, ik heb een goede tijding voor je. Je hoeft niet te sterven! Mijn zoon, mijn zoon, je moogt blijven leven.”

Hij is zóó zwak, dat hij niet tot den ingang van de tent kan loopen. De moeder legt haar armen onder de zijnen en ondersteunt hem. „Kijk, daarginds, héél ver, aan den voet van den heuvel!” Maar de zoon ziet niets.

„Kijk nog eens, mijn jongen, en je zult het tenslotte wel zien!” Eindelijk ziet hij in de stralen van de zon de koperen slang schitteren; en plotseling is hij genezen! Sommige menschen verklaren, dat ze niet aan plotselinge bekeeringen gelooven; maar ik vraag u, hoeveel tijd was er noodig om deze stervende Israëlieten te genezen? Een enkele blik en de kwaal was geweken!

De God, die voor de arme Israëlieten dit middel ter genezing had bereid: zien en gelooven — heeft ook het eeuwige leven bereid voor elken zondaar. Zie op Jezus, het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt, en Zijn leven zal op hetzelfde oogenblik uw leven worden.

„Ik zou graag willen weten hoe men gered wordt,” wordt wel eens gezegd. Geloof God op Zijn woord, vertrouw u toe aan Zijn Zoon, heden, op dit uur, in dit oogenblik. Erken, welk een groot zondaar ge zijt, richt daarna uw blik op het Lam Gods. Hij is gestorven voor den goddelooze en den zondaar.

Na den slag bij Pittsburg *) was ik in een hospitaal te Murfreesborough. Midden in den nacht werd ik gewekt en men vertelde me, dat een gewonde in een van de zalen mij wenschte te zien. Ik ging er heen.

„Aalmoezenier,” zei hij tegen mij — ik was geen aalmoezenier — „help mij om te sterven.”

„Als ik kon,” antwoordde ik hem, „zou ik u in mijn armen naar den hemel dragen, maar ik kan het niet, ik kan u niet helpen sterven!”

„Wie kan het dan wel?” vroeg hij.

„De Heere Jezus Christus,” zei ik hem. „Voor dat doel is Hij op aarde gekomen.”

De stervende schudde het hoofd. „Hij kan mij niet redden; ik heb mijn heele leven gezondigd.”

Ik dacht toen aan de arme moeder in het Noorden, en ik zei tot me zelf, dat zij blij zou zijn te hooren, dat haar zoon in vrede gestorven was. Ik besloot dus bij hem te blijven, bad twee of drie keer en herhaalde hem al de

---

*) De Schrijver had deel uitgemaakt van het Christelijke Comité, dat opdracht had, de godsdienstige belangen van het leger der Vereenigde Staten gedurende den Amerikaanschen Slavenoorlog te behartigen.

beloften Gods, die ik mij herinnerde, want het was duidelijk, dat hij stervende was.

„Ik wil u voorlezen,” zei ik tot hem, „een gesprek, dat de Heere Jezus had met een man, die de zaligheid voor zijn ziel begeerde.” En ik begon het derde hoofdstuk van het Evangelie van Johannes te lezen.

Zijn oogen waren onafgebroken op mij gericht en toen ik aan de verzen 14 en 15 kwam, viel hij me in de rede bij de woorden: „Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzoo moet de Zoon des menschen verhoogd worden, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”

„Staan die woorden daar?” vroeg hij mij.

„Ja,” antwoordde ik.

Hij leunde met de ellebogen op den rand van zijn bed en terwijl hij de handen vouwde, zei hij: „Dat is goed; wilt u het nog eens overlezen?”

Ik las de verzen opnieuw en verder het hoofdstuk uit. Intusschen lag de stervende met gesloten oogen, gevouwen handen, en een glimlach op het gelaat. O, welk een glans straalde van zijn gelaat! Welk een verandering! Ik zag zijn lippen bewegen en toen ik me over hem heenboog, hoorde ik hem mompelen: „Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzoo moet de Zoon des menschen verhoogd worden, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” Hij opende de oogen en zei: „Het is genoeg, leest u maar niet meer.” Daarna leefde hij nog eenige uren, terwijl zijn hart zich vastklemde aan deze kostelijke woorden. Toen ging hij de heerlijkheid in.

Laten we de wereld den rug toekeeren. Laten we onze ooren voor haar sluiten en naar Jezus zien. Dan zullen we de zekerheid hebben, eens onzen Heiland en Verlosser in Zijn heerlijkheid te zien en die eeuwig met Hem te deelen.

PRAKTISCHE RAADGEVINGEN

Het is gevaarlijk voor hen, die de zaligheid zoeken, om te steunen op de ervaringen van anderen. Velen

meenen, niet behouden te kunnen worden als hun bekeering niet plaats heeft op dezelfde wijze als die hunner ouders. Een van mijn vrienden, die op een veld bekeerd werd, zou de heele stad wel naar buiten willen sturen. De eenige regel, die voor allen geldt, is het Woord van God; dat moet dierbaar zijn voor hen, die gered willen worden.

Iemand, die bij voorbeeld zegt: „Ik heb in 't geheel geen kracht,” leze Romeinen 5 : 6: „Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te zijner tijd voor de goddeloozen gestorven.” Juist omdat wij geen kracht hebben, hebben wij Christus noodig. Hij is gekomen om kracht aan de zwakken te geven.

Een ander zal zeggen: „Ik kan niet zien, waar de waarheid is.” Voor hen geldt het woord van Christus: „Ik ben het licht der wereld.” (Joh. 8 : 12.) „Hij is gekomen niet alleen om het licht te geven, maar om de oogden der blinden te openen.” (Jes. 42 : 7.)

Weer een ander zal beweren, dat men niet ineens kan bekeerd worden. Aan dezen zou ik dit woord willen toonen: „De bezoldiging der zonde is de dood; maar de genadegift Gods is het eeuwige leven door Jezus Christus, onzen Heere.” Hoeveel tijd is er noodig om een gave aan te nemen? Er is een oogenblik, waarop gij ze niet hebt — en ze gaat uit de hand van een ander over in de uwe, in één oogenblik. Het eeuwige leven begint onmiddellijk.

Het kan echter, zooals het zaad, dat gezaaid wordt, slechts langzaam groeien; sommige menschen zijn bekeerd geworden op zoo'n geleidelijke manier, dat men evenals van een zonsopgang, niet kan zeggen, wanneer die bekeering is begonnen.

Anderen daarentegen ervaren het als een donderslag en de waarheid schittert plotseling voor hun oogen.

Het is echter mogelijk, dat een kind zóó is opgevoed in de vreeze des Heeren, dat men het oogenblik van zijn wedergeboorte niet kan aanwijzen. Toch is er een beslissende ommekeer geweest, op een beslissend oogenblik, al kan dit niet precies aangegeven worden.

Er zijn menschen, die niet gelooven in plotselinge bekeeringen, maar ik zou hen willen aanraden: lees aandachtig het Nieuwe Testament. Denk bijv. aan de ge-

schiedenis van Saulus, op weg naar Damaskus (Hand. 9.); aan den merkwaardig plotselingen ommekeer, die plaats had in het leven van den stokbewaarder te Filippi. (Hand. 16.)

Zoo zijn er meer te noemen. Op den Pinksterdag (Hand. 2.) ontvingen drie duizend menschen het Woord met vreugde. Onder hen zijn beslist heel wat geweest, van wie gezegd kan worden, dat deze merkwaardige Pinksterdag het keerpunt werd in hun leven. Ze waren getroffen door het woord van Petrus, dat hen in de ziel greep, ze erkenden hun schuld voor God, namen Jezus aan als hun Heiland en werden op dienzelfden dag gedoopt. Zoo spreekt niet alleen het Nieuwe Testament, maar de gansche Heilige Schrift van plotselinge bekeerlingen. Gods Woord dringt aan om ineens te breken met het kwaad, onmiddellijk de toevlucht te nemen tot den Heiland van zondaren.

Stel u voor een man, die er een gewoonte van maakt, om het geld van zijn patroon te stelen. Het afgelopen jaar heeft hij twee duizend gulden gestolen; zullen wij hem nu aanraden, dit jaar maar vijftien honderd te nemen en het volgende jaar duizend gulden, totdat hij na verloop van eenige jaren nog maar twee à drie honderd gulden steelt, om ten slotte geheel op te houden? Deze raad zou gebaseerd zijn op hetzelfde principe als de theorie van een noodzakelijke, geleidelijke bekeering. De Bijbel zegt integendeel: „Die gestolen heeft, stele niet meer.” (Ef. 4 : 28.) Ineens ophouden; dat is een volledige ommekeer op dit gebied.

Aan Saulus werd niet gezegd, dat hij zich wat moest matigen in zijn vervolging tegen de gemeente des Heeren; dat hij steeds milder moest optreden en ten slotte zijn haat geheel moest overwinnen. Neen, toen Jezus hem verscheen op den weg en het hem duidelijk werd, dat hij Jezus vervolgde, was het oogenblik van zijn bekeering daar en kort daarop predikte hij t e r s t o n d Christus.

Een andere groep bestaat uit menschen, die zeggen te vreezen, dat ze niet kunnen volharden. Dat is een heel talrijke groep, die zeker de moeite waard is, om er volle

aandacht aan te schenken. Ik houd ervan menschen te ontmoeten, die zichzelf wantrouwen. Hun kunnen we maar één antwoord geven: Ziet op den Heere! Gij zijt het niet, die Hem vasthoudt, maar Hij houdt u vast. In plaats dat wij Christus grijpen, is Hij het, die als antwoord op onze gebeden ons grijpt. Gij, die bang zijt te struikelen, lees Psalm 121: „Ik hef mijn oogen naar de bergen, vanwaar mijn hulp komen zal. Mijn hulp is van den Heere, die hemel en aarde gemaakt heeft. Hij zal uw voet niet laten wankelen; uw Bewaarder zal niet sluimeren, noch slapen. De Heere is uw Bewaarder; de Heere is uw schaduw aan uw rechterhand. De zon zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts. De Heere zal u bewaren van alle kwaad; uw ziel zal Hij bewaren. De Heere zal uw uitgang en uw ingang bewaren van nu aan tot in der eeuwigheid.” Iemand heeft dezen psalm het lied der reizigers genoemd. Het is inderdaad een bewonderenswaardig lied voor ons, die pelgrims zijn op deze aarde. Het is de bewaarpsalm; ge leest er wel zesmaal in over bewaring. Het is een psalm, dien we allen van buiten moesten kennen. God kan altijd doen, wat Hij reeds zoo vaak heeft gedaan. Hij heeft Jozef in Egypte bewaard, Mozes voor Farao, Daniël in Babylonië; Hij heeft Elia in staat gesteld, het hoofd te bieden aan Achab. Zie op God, ziedaar het heil. Het ware geloof is: de menselijke zwakheid steunend op de Goddelijke kracht.

Zij, die vreezen niet te kunnen volharden, moeten het 24ste vers van den brief van Judas eens lezen: „Hem nu die machtig is u voor struikelen te bewaren, en u onstrafelijk te stellen voor Zijn heerlijkheid in vreugde . . .”

En dergelijke plaatsen zijn er vele in de Schrift.

Weigeren om zich nu aan Hem over te geven uit vrees later te vallen, zou even dwaas zijn als dat een gevangene gratie zou weigeren uit vrees later weer in de gevangenis te komen; of dat een drenkeling hulp zou weigeren, uit vrees opnieuw gevaar te loopen in het water te vallen.

Er zijn twee soorten van twijfelaars: Zij, die ernstig twijfelen en zij, die de discussie liefhebben om haar zelf.

Deze laatsten zijn langen tijd mijn doorn in het vleesch geweest, maar het is een doorn, dien ik nu niet meer vrees. Het waren deze menschen, die voortdurend bij Christus waren en Hem onophoudelijk in verlegenheid trachtten te brengen en Hem probeerden te vangen. Zij komen tot ons, om ons hun scherpzinnigheid te toonen, niet om zich te bekeeren. Wat hen betreft, herinner ik aan deze woorden van Paulus: „En verwerp de vragen, die dwaas en zonder leering zijn, wetende dat zij twistingen voortbrengen.” (2 Tim. 2 : 23.) Dwaze vragen! Heel veel Christenen, die pas bekeerd zijn, begaan de groote dwaasheid te meenen verplicht te zijn, den Bijbel voor en tegen iedereen te verdedigen. De waarheid is, dat er in den Bijbel heel veel dingen staan, die ik niet kan begrijpen noch verklaren. Welnu, ik geloof zelfs dat, wat ik niet begrijp, als ik het in den Bijbel vind. Er zijn heel veel punten, die vijf jaar geleden me wonderlijk en moeilijk schenen, en die heden glanzend en helder voor mij zijn en ik hoop, dat ik in de eeuwigheid telkens de een of andere nieuwe waarheid zal ontdekken over God en Zijn genade. Ik heb me zelf vorgenommen, nooit te redetwisten over zoogenaamde tegenstrijdige passages in de Heilige Schrift. Vóór ik er over ga spreken, wacht ik tot ik er meer licht over krijg. Ik ben niet verplicht te verklaren, wat ik niet begrijp: „De verborgen dingen zijn voor den Heere, onzen God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en voor onze kinderen.” (Deut. 29 : 29.) Deze dingen zijn het, die ik aanneem, om er mij mee te voeden en mijn geestelijke kracht er door te vernieuwen.

Welke houding heb ik nu aan te nemen tegenover een oprechten twijfelaar? Deze moet even teeder behandeld worden als een ziek kind door zijn moeder. Het is door gebrek aan liefde bij vele Christenen, dat vele twijfelaars zich verhardden.

Ziehier eenige teksten, van toepassing op oprechte zielen, die verstrikt zijn in twijfel:

„Indien iemand den wil des Vaders wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of Ik van Mij Zelf spreek.” (Joh. 7 : 17.) Hij, die den wil van God niet wil doen, kan ook Zijn leer niet kennen. Wie

zich echter onder Zijn wil buigt, dien zal het licht opgaan. Men verwachtte echter niet, alle licht tegelijk te ontvangen; dat zal eerst langzamerhand komen, dag na dag. Het is niet aan Zijn vijanden, dat God Zijn geheimen openbaart, en als een mensch volhardt in de zonde, zal hij de Goddelijke waarheid niet kunnen vatten. „De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vreezen, en Zijn verbond om hun die bekend te maken.” (Ps. 25 : 14.) En in Joh. 15 : 15 lezen we nog: „Ik heet u niet meer dienstknechten; want de dienstknecht weet niet, wat zijn heer doet; maar Ik heb u vrienden genoemd, want al wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, dat heb Ik u bekend gemaakt.”

Zij, die het dichtst bij God leven, zijn natuurlijk het best in staat, om Hem te begrijpen. De zonde is een groote hinderpaal voor het licht. Wanneer we daarvan afstand willen doen, in de kracht van den Heere Jezus, openbaart God Zich aan ons. Het ongeluk van hen, die twijfelen, is, dat ze hoogmoedig zijn. Zij weten het beter dan de Almachtige. Zij naderen niet tot Hem met een nederigen geest. Wie tot God komt om door Hem onderwezen te worden, zal ontvangen, wat hij vraagt, want „indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt, en ze zal hem gegeven worden.” (Jak. 1 : 5.)

EEN GODDELIJKE VERLOSSER

We zullen ons in dit hoofdstuk bezighouden met hen, die, verlangend de waarheid te volgen, toch niet kunnen gelooven aan de Godheid van Christus.

Er zijn veel gedeelten in het Nieuwe Testament, die ons op dit punt licht geven. In 1 Kor. 15 : 47 zegt de apostel: „De eerste mensch is uit de aarde aardsch; de tweede mensch is de Heere uit den hemel.” In 1 Joh. 5 : 20 lezen we: „Wij weten, dat de Zoon van God gekomen is en heeft ons het verstand gegeven, dat wij den Waarachtige kennen; en wij zijn in den Waarachtige, namelijk in Zijn Zoon Jezus Christus; deze is de waarachtige God en het eeuwige leven.” Verder in

Joh. 17 : 3: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen en waarachtigen God en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt.” „De hogepriester, opstaande, zeide tot Jezus: Antwoordt Gij niets. Wat getuigen dezen tegen U? Doch Jezus zweeg stil. En de hogepriester, antwoordende, zeide tot Hem: Ik bezweer U bij den levenden God, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God? Jezus zeide tot hem: Gij hebt het gezegd. Doch Ik zeg ulieden: van nu aan zult gij zien den Zoon des menschen, zittende ter rechterhand der kracht Gods en komende op de wolken des hemels. Toen verscheurde de hogepriester zijn kleederen, zeggende: Hij heeft God gelasterd, wat hebben wij nog getuigen van noode? Ziet, gij hebt Zijn godsclastering gehoord, wat dunkt ulieden? En zij antwoordende, zeiden: Hij is des doods schuldig.” (Matth. 26 : 62—66.)

Ziehier, wat mij er zelf toe gebracht heeft aan de Godheid van Christus te gelooven; ik wist niet waar Hem te plaatscn, noch wat met Hem te doen, als Hij niet God Zelf was. In mijn jeugd beschouwde ik Christus als een groot man, ik stelde Hem op één lijn met Mozes, Jozef, Abraham enz. Ik ging zelfs verder: ik beschouwde Hem als den besten mensch van allen, die op aarde geleefd hebben. Maar ik ontdekte, dat Hij hogere aanspraken had. Hij noemt Zich: God-Mensch; Hij beweert van Goddelijken oorsprong, uit den hemel nedergedaald te zijn. Hij zeide: „Eer Abraham was, ben Ik.” (Joh. 8 : 58.) Ik kon dat niet begrijpen en kwam voor deze vraag te staan: zelfs Jezus Christus is een bedrieger geweest of werkelijk de God-mensch. Gode zij dank, die mij tot het volle licht bracht en me deed uitroepen: Ja waarlijk, Hij is „God, geopenbaard in het vleesch.”

Kan men het leven van Jezus lezen en niet dadelijk erkennen de dwaasheid van de veronderstelling, dat Hij een bedrieger zou zijn? Een bedrieger heeft gewoonlijk goede redenen om het te zijn. Welke waren die van den Christus? Hij wist, dat Zijn aanspraken Hem naar het kruis zouden voeren; dat Zijn naam vervloekt zou zijn; dat velen van Zijn discipelen voor Zijn zaak zouden moeten sterven. Men veroordeelt zichzelf niet tot langdurige

huichelarij, zonder machtige motieven en niemand zou die kunnen vinden om het veronderstelde bedrog van Christus te kunnen verklaren.

Wij lezen in Joh. 5 : 21: „Want gelijk de Vader de dooden opwekt en levend maakt, alzoo maakt ook de Zoon levend, die Hij wil. Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven; opdat zij allen den Zoon eeren gelijk zij den Vader eeren. Die den Zoon niet eert, eert den Vader niet, die Hem gezonden heeft.”

Men vergeete niet, dat door de Mozaische wet iedere godslasteraar ter dood veroordeeld werd; indien Christus nu slechts een mensch was, zouden de boven aangehaalde woorden absoluut godslasterlijk zijn. Geen enkele profeet heeft, over zichzelf sprekende, een dergelijke taal durven gebruiken. En omdat Hij van Zichzelf heeft gesproken, hebben de Joden Jezus ter dood gebracht. Indien Jezus Christus slechts een mensch was, zouden de Joden gelijk gehad hebben om Hem te dooden, volgens de wet, die God hun had gegeven. Ziehier, wat geschreven is in Levitikus 24 : 16: „Wie den naam des Heeren gelasterd zal hebben, zal zekerlijk gedood worden; de gansche vergadering zal hem zekerlijk steenigen; alzoo zal de vreemdeling zijn, gelijk de inboorling, als hij den Naam zal gelasterd hebben, zal hij gedood worden.”

Volgens deze wet veroordeelden de Joden Hem en zij zouden niet schuldig zijn, indien Hij niet werkelijk de Zoon van God is. Nooit is er sinds mijn bekeering eenige twijfel bij mij geweest aangaande Zijn Godheid.

Onze Christus leeft. Heel veel menschen schijnen niet te weten, dat Hij uit het graf verrezen is. Zij aanbidden een dooden Heiland, zooals Maria Magdalena, die zeide: „Zij hebben mijn Heer weggenomen en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben.” (Joh. 20 : 13.)

Nog eens: Christus leeft. Hij heeft gezegd: „Ik ben met ulieden al de dagen tot aan de voleinding der wereld.” (Matth. 28:20.) Hoe zou Hij met ons kunnen zijn, indien Hij gestorven was als al de anderen en nog in het graf lag? Maar, zal men misschien aanvoeren: Eliza

heeft ook dooden opgewekt? — Zeker, maar in de zeldzame gevallen, waarin menschen dooden uit het graf hebben doen opstaan, was het door de kracht Gods. Zij riepen Zijn hulp in. Maar toen Christus op aarde was, had Hij niet noodig de hulp van den Vader in te roepen, om dooden tot het leven terug te brengen. Toen Hij het huis van Jairus binnenkwam, zeide Hij: „Dochtertje, Ik zeg u, sta op.” Dat *Ik* is belangrijk. Hij had de macht het leven te geven. „Jongeling, Ik zeg u, sta op,” zei Hij tot den zoon van de weduwe van Nain. Hij spreekt en de doode staat op.

Wat Lazarus betreft, heeft iemand eens gezegd, „dat het zoo gelukkig is, dat Jezus Lazarus bij zijn naam heeft genoemd; anders zouden alle dooden, die binnen het bereik van Zijn stem waren, aan Zijn roepstem gehoor gegeven hebben.”

In Joh. 5 : 28 zegt Jezus: „De ure komt, waarin allen, die in de graven zijn, de stem van den Zoon van God zullen hooren, en zullen uitgaan.”

Welk een godslastering, als Hij niet werkelijk de Zoon van God was geweest! Nog een bewijs van Zijn Godheid is wel dit, dat nooit een rechtvaardig en goed mensch zich heeft laten aanbidden, behalve Jezus. Wanneer men Hem aanbidt, berispt Hij niet dengene, die aldus handelt. In Joh. 9 : 38 zien wij, dat de genezen blinde Jezus ontmoet en tot Hem zegt: „Ik geloof, Heere! En hij aanbad Hem.” En de Heiland liet hem begaan.

Als we voorts Openbaring 22 : 6—9 lezen, blijkt duidelijk, dat de engel zelfs aan Johannes niet toestaat hem te aanbidden. Een engel uit den hemel! Indien Gabriël zelf in ons midden nederdaalde, zou het zonde zijn hem te aanbidden, en ieder ander hemelsch wezen eveneens. Aanbidt God! Indien Jezus Christus niet is God geopenbaard in het vleesch, zijn wij — ieder van ons — schuldig aan afgoderij. — Er zijn nog vele andere gedeelten, die verhalen van het aanbidden van Jezus, maar deze zullen wel voldoende zijn, om te bewijzen, dat het Nieuwe Testament de Godheid van onzen Heere Jezus Christus zeer duidelijk leert.

HET BEROUW EN ZIJN VRUCHTEN

Het berouw is een van de belangrijkste leerstukken van den Bijbel, maar het is ook een van de slechtst begrepene. De verklaringen, die men er gewoonlijk van geeft, zijn heel vreemd en berusten dikwijls op dwaling. Niemand is bereid, het Evangelie te ontvangen en te gelooven, indien hij niet bereid is berouw te hebben over zijn zonden en zich te bekeeren.

Voordat hij Jezus ontmoette, predikte Johannes de Dooper slechts dit: „Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.” (Matth. 3 : 2.) Maar indien hij dit woord was blijven herhalen, zonder ooit aan het volk „het Lam Gods” te toonen, zou zijn arbeid zéér onvolkomen geweest zijn.

Toen de Heere Jezus verscheen, gebruikte Hij dezelfde woorden. (Matth. 4 : 17.) En toen Hij Zijn discipelen uitzond om te prediken, klonk weer dezelfde boodschap, „dat zij zich zouden bekeeren.” (Mark. 6 : 12.) Nadat Hij verheerlijkt was, toen de Heilige Geest was nedergedaald uit den hemel, vinden we Petrus op den Pinksterdag terug, terwijl hij denzelfden uitroep doet weerklinken: „Bekeert u!” En het was deze prediking — berouw en geloof in het Evangelie — die zulke kostelijke resultaten had. (Hand. 2 : 38, 47.)

Vóór ik nu ga zeggen, wat berouw is, zal ik in 't kort uitleggen, wat het niet is.

Berouw is geen vrees. Heel veel menschen verwarren deze twee dingen. Ze verbeelden zich, dat ze verontrust, verschrikt moeten zijn; ze verwachten, dat een soort van verschrikking zich van hen meester zal maken. Maar er zijn massa's menschen, die bang zijn en die zich niet bekeeren. Hoeveel zee-lieden roepen God om genade in den storm, terwijl ze, zoodra de angst voorbij is, hun vaak goddeloos leven voortzetten. Dat was geen berouw, maar de vrees, die hen deed roepen.

Berouw is evenmin een stemming. Heel veel menschen verwachten een buitengewone ontroering te zullen ondergaan; ze zouden zich aan God willen geven,

maar ze durven het niet te doen vóór ze die hebben gevoeld.

Berouw is ook niet v a s t e n. Een mensch kan maanden en jaren vasten en er verre van zijn, zijn zonde los te laten. Een mensch kan in zijn boetedoening een reden vinden om te volharden in het kwaad.

Berouw is geen w r o e g i n g. Judas had wroeging en zóó erg, dat ze hem tot zelfmoord bracht, toch had hij geen berouw gehad. Ik geloof, dat, indien hij teruggekeerd was tot zijn Meester en zich aan Zijn voeten geworpen had om genade te vragen, hij vergiffenis zou hebben ontvangen. Inplaats daarvan, ging hij naar de priesters en daarna hing hij zich op. Al de boetedoeningen der wereld houden nog geen echt berouw in. Bedenk wel, dat gij de schuld uwer ziel niet kunt betalen met de smarten van uw vleesch.

Berouw is niet o v e r t u i g i n g v a n z o n d e. Deze uitspraak kan vreemd schijnen, maar ze is maar al te waar. Ik heb menschen gezien, die zóó diep overtuigd waren van hun zonde, dat ze er niet van konden slapen, eten of drinken. Ze bleven maanden lang in dien toestand, maar bekeerden zich niet.

Berouw hebben is niet b i d d e n. Dit lijkt ook vreemd, toch stellen veel menschen, die verlangen gered te worden, hun vertrouwen tevergeefs in hun gebeden en in het lezen van den Bijbel. Ze zoeken hun bekentenis in hun berouw. Maar men kan tot God roepen en zich toch niet bekeerd hebben.

Berouw is ook niet a f s t a n d d o e n v a n e e n b e p a a l d e z o n d e. Heel veel menschen verkeerden in deze dwaling. Een dronkaard zal ophouden te drinken, en zal zich verbeelden verlost te zijn, maar hij vergist zich. Afstand doen van één enkele zonde, dat is één enkelen tak van den boom afkappen, terwijl de heele boom geveld moet worden.

Wat is dan berouw, zult ge mij vragen? Het is, wat de soldaten noemen: „rechtsomkeert maken.” Het is, totaal van richting veranderen, loopen in een tegenovergestelde richting, dan die men eerst volgde.

„Bekeert u, bekeert u, want waarom zoudt ge sterven?”

Het komt er weinig op aan, of een mensch gelukkig of ongelukkig is in de zonde; er onder lijdt, of niet; indien hij zich niet van de zonde afwendt, kan God hem geen genade schenken. Berouw is een verandering van den geest, van den wil.

Nemen we tot voorbeeld de gelijkenis uit Matth. 21 : 28—32: „Een mensch had twee zonen, en gaande tot den eerste zeide hij: zoon, ga heen, werk heden in mijn wijngaard. Maar hij antwoordde en zeide: Ik wil niet; en daarna berouw hebbende, ging hij heen.” Misschien zei hij bij zichzelf: Ik heb niet met eerbied tot mijn vader gesproken. Hij heeft mij gevraagd te gaan werken en ik heb geweigerd; ik had ongelijk. Maar veronderstel, dat hij zoo gesproken had en het daarbij gelaten had; hij zou geen berouw gehad hebben. Hij deed echter anders; niet alleen was hij overtuigd, dat hij ongelijk gehad had, maar hij ging dadelijk naar den wijngaard om te werken. Indien iemand zegt: Met Gods genade zal ik voortaan Gods wil doen, dan heeft hij berouw over zijn zonde, over het volgen van zijn eigen wil. Dàt is de ware bekeering.

Kan men zoo maar ineens berouw hebben? Zeer zeker. Er is geen half jaar voor noodig om van meening te veranderen. Er is een oogenblik in het leven van den mensch, dat hij kan stilstaan en zeggen: „Met Gods genade zal ik niet verder gaan op den weg van den eeuwigen dood. Ik heb berouw over mijn zonden en ik zal er afstand van doen.” Indien hij dit oogenblik voorbij laat gaan, kan het te laat zijn. Wacht niet, tot ge hevig uw zonden gevoelt; indien ge overtuigd zijt op den verkeerden weg te zijn, is dat voldoende. Wend u onmiddellijk af, dat is het ware berouw en dat is het behoud. Op het oogenblik, waarop een mensch de beslissing neemt, geeft God hem de kracht; Hij vraagt hem niet om het onmogelijke te doen. Aan den mensch het willen, aan God het kunnen. Hij zou niet allen menschen alom bevelen zich te bekeeren, als ze er niet toe in staat waren. Zij, die geen berouw hebben en het Evangelie niet gelooven, zullen het slechts zichzelf kunnen wijten. Het ware berouw moet vruchten voortbrengen. Indien

wij iemand onrecht hebben aangedaan, kunnen we God niet vragen ons te vergeven, vóór wij het kwaad hersteld hebben.

MISBRUIK VAN VERTROUWEN

Op een avond, dat ik een evangelisatiebijeenkomst hield in een stad, werd ik na de bijeenkomst door een keurig uitzierend man aangesproken. Hij verkeerde in een toestand van grooten angst. „Ik ben een dief,” zei hij, „en heb geld van mijn directeuren gestolen. Hoe zal ik een Christen kunnen worden, zonder dat geld terug te geven?” — „Bezit u de som?” vroeg ik hem. Hij antwoordde me, dat hij niet het geheele bedrag had en vroeg me: „Geloof u niet, dat ik met hetgeen ik heb zaken zou kunnen doen en zóó het geld verdienen om de geheele som te kunnen terugbetalen?” Ik antwoordde hem, dat dit een slechte gedachte was; dat hij niet kon verwachten, met gestolen geld geluk te hebben; dat hij alles, wat hij nog over had, terug moest geven en vergiffenis aan zijn directeuren vragen. — „Maar ze zullen me in de gevangenis laten zetten,” antwoordde hij; „kunt u mij niet helpen?” — „Nee, u moet het geld teruggeven vóór u eenige hulp van God kunt verwachten,” antwoordde ik; „het is het onvermijdelijke gevolg van een groote zonde.” De last werd ten slotte zóó zwaar, dat de dief het niet kon uithouden. Hij overhandigde mij het geld en vroeg mij, het aan zijn directeuren terug te brengen.

Den volgenden avond kwamen de twee zakenmensen bij mij in een kamer, die grensde aan de kerk. Ik legde het geld voor hen neer en vertelde hun, dat het afkomstig was van één van hun beambten. Ik vertelde hun de geschiedenis en zei, dat deze man behoefte had aan barmhartigheid en niet aan gerechtigheid. Ik zag tranen in hun oogen en ze zeiden tot mij: „Het zal een vreugde voor ons zijn, hem vergiffenis te schenken.” Toen liet ik den man binnenkomen. Nadat hij zijn schuld beleden had en vergiffenis had ontvangen, knielden we

alle vier en we hadden een gezegende gebedsure. God was in ons midden.

Na één van mijn predikaties, kwam een man naar mij toe en zei: „Ziet u, mijn haren zijn grijs en ik ben pas 32 jaar. Twaalf jaar lang draag ik een verschrikkelijken last. Mijn vader stierf en liet moeder en mij achter, terwijl we niets bezaten dan een kleine drukkerij. Na zijn dood begon het kleine krantje, dat we drukten, achteruit te gaan, en ik zag mijn moeder langzamerhand in armoede vervallen. Het huis en de krant waren verzekerd. Ik was twintig, toen ik het huis in brand stak, en de verzekeringssom ontving, welke ik aan mijn moeder gaf. Het is nu al twaalf jaar lang, dat de herinnering aan deze misdaad mij drukt. Ik heb geprobeerd ze kwijt te raken door me aan plezier en genot over te geven; ik heb getracht, een ongeloovige te worden; ik heb mezelf trachten wijs te maken, dat de Bijbel niet waar is; ik heb van alles gedaan zonder er ooit in te slagen mijn kwellingen te doen ophouden.”

Ik zei tot hem: „Er is één middel om er uit te komen.” „Welk?” vroeg hij mij. „Terugbetalen aan de verzekeringmaatschappij met de rente het bedrag, dat ge u wederrechtelijk toeëigende.” O, u had het gezicht van dezen man moeten zien opklaren, toen hij bemerkte, dat er hoop voor hem was!

Bedenk, dat *nu* het eenige gunstige oogenblik is om u te bekeeren. Nu kunt ge al uw zonden zien uitgewischt; God wil u vergeven; Hij tracht u tot Hem terug te brengen. Maar de Bijbel leert duidelijk, dat er na dit leven geen berouw meer mogelijk is. Op dit oogenblik kunt ge, indien ge wilt, u afkeeren van uw zonden. „Ik heb geen lust aan den dood des stervenden, spreekt de Heere: daarom bekeert u en leeft.” (Ezechiël 18 : 32.)

DE ZEKERHEID

Er zijn twee soorten van menschen, die de zekerheid van verlost te zijn niet kunnen hebben. Tot de eerste soort behooren de naamchristenen, die niet wezenlijk bekeerd zijn en niet wedergeboren uit den Geest. Tot de

tweede worden zij gerekend, die den wil van God niet willen doen; die zich afwenden van hun plicht en niet willen innemen de plaats, die God hun aanwijst, maar die een andere willen kiezen.

Er zijn drie listen van Satan, waartegen wij zorgvuldig op onze hoede moeten zijn: In de eerste plaats zet hij al zijn krachten in beweging om ons ver van Christus te houden; in de tweede plaats doet hij zijn best, ons op te sluiten in „het kasteel van den twijfel,” zooals Bunyan in zijn „Christenreizen” zegt; en eindelijk, indien wij ondanks alles trouw blijven aan den Zoon van God, zal hij zijn best doen, ons karakter te bezoedelen en ons getuigenis te logenstraffen.

Laten we nu komen tot het Woord van God. In zijn Evangelie zegt Johannes ons, wat Christus voor ons gedaan heeft op de aarde; in zijn eersten brief, wat Hij voor ons gedaan heeft in den hemel. Alle hoofdstukken van zijn evangelie, op twee na, bevatten het woord *gelooven*. In hoofdstuk 20:31 zegt hij ons: „Deze teekenen zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij geloovende het leven hebt in Zijn naam.” In den eersten brief van Johannes, hoofdstuk 5 : 13, vinden wij de reden aangegeven, waarom deze brief geschreven is: „Deze dingen heb ik u geschreven, die gelooft in den naam van God.” Er zijn slechts vijf hoofdstukken in dezen korten brief en het werkwoord *weten* staat er meer dan veertig maal in. *Weten! weten! weten!* Dat is de sleutel van den brief, het refrein, dat telkens terugkeert, van het begin tot het einde: „Opdat gij weet, dat gij het eeuwige leven hebt.”

Ongetwijfeld, zal misschien iemand zeggen, ik weet dat alles, maar ik heb gezondigd. Ook sedert ik Christen geworden ben.

Is er, zou ik willen antwoorden, één enkel wezen op de wereld, dat nooit gezondigd heeft sedert zijn bekeering? Geen enkel. Maar God heeft iets bereid met het oog op de zonden der geloovigen. „Mijn kinderkens,” lezen we in 1 Joh. 2 : 1, „ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt; en indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader: Jezus Christus, den Rechtvaardige.”

De apostel schrijft aan rechtvaardigen; hij sluit er zichzelf bij in. „Indien iemand gezondigd heeft, *wij* hebben een Voorspraak . . .” En welk een Voorspraak! Hij bepleit onze zaak op de eenige plaats, waar het mogelijk is haar te bepleiten: bij den troon van God.

Hij zeide vóór Hij Zijn discipelen verliet: „Ik zeg u de waarheid; het is u nut, dat Ik wegga.” (Joh. 16 : 7.) Het was om onze Hoogepriester en Voorspraak te worden. Hij heeft wanhopige gevallen te bepleiten gehad; Hij heeft er geen enkele verloren; en indien gij Hem uw eeuwige belangen toevertrouwt, „Hij zal u onstraffelijk stellen vóór Zijn heerlijkheid in vreugde.” (Judas vs 24.)

Voor den geloovige zijn de bedreven zonden vergeven, zoodra men ze voor God beleden heeft; daar behoeven we nooit op terug te komen. Als wij ze belijden, Hij is *getrouw* en *rechtvaardig*, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.

Een middel om te herkennen of wij geloovigen zijn, wordt ons aangewezen in 2 Kor. 13 : 5: „Onderzoekt uzelf, of gij in het geloof zijt, beproeft uzelve. Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is? tenzij dat gij eenigszins verwerpelijk zijt!” Onderzoekt uzelf. Stel uzelf op de proef. Ontdekt ge bij uzelf de vrucht des Geestes, genoemd in Galaten 5 : 22,23: De vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, matigheid? Men herkent den boom aan zijn vruchten.

Johannes in zijn brief noemt verschillende kenmerken van het kindschap Gods, o.a. dat we de broeders liefhebben.

Een andere zeer treffende passage vinden we in Rom. 8 : 9, waar Paulus zegt: „Zoo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.” Ziedaar wat beslissend is. Ge moet in Christus gelooven; en wie in Hem gelooft, ontvangt den Geest inwonende. Bij Paulus ziet ge, hoe daardoor heel het leven verandert. Vergelijk uw leven met dat van den apostel. De rechtvaardigmaking is oogenblikkelijk, de heiligmaking het werk van een geheel leven. Wij moeten groeien in wijsheid. Petrus zegt: „Wast op in de genade en de kennis van onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus,” (2 Pe-

trus 3 : 18.) En in het eerste hoofdstuk van zijn tweeden brief: „Voegt bij uw geloof deugd; en bij de deugd kennis, en bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid godzaligheid, en bij de godzaligheid broederlijke liefde, en bij de broederlijke liefde liefde jegens allen. Want zoo deze dingen bij u zijn en in u overvloedig zijn, zij zullen u niet ledig noch onvruchtbaar laten in de kennis van onzen Heere Jezus Christus.”

Ik vestig uw aandacht op een ander feit. Al de brieven van den apostel Paulus zijn vol van deze leer: de zekerheid van de zaligheid. Hij zegt in 2 Kor. 5 : 1: „Want wij weten, dat zoo ons aardsche huis dezès tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen.” Hij had recht op de hemelsche woning en hij wist het. Hij leefde niet in onzekerheid. Hij zeide ook: „Mijn begeerte is om ontbonden te worden en met Christus te zijn.” (Fil. 1 : 23.) Hij zou dit niet gezegd hebben, indien hij niet zeker geweest was van de plaats waar hij heenging.

Hetzelfde vertrouwen vindt men terug in de woorden van den apostel in 2 Tim. 1 : 12: „Ik weet Wien ik geloofd heb en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand te bewaren tot dien dag.”

Het gaat hier niet over een gevoel; hij weet op een stellige manier, dat hij bewaard wordt. Het woord: „Ik hoop,” wordt nooit in de Schrift gebruikt zooals *wij* zoo dikwijls doen, om twijfel uit te drukken. Het wordt gebruikt als het gaat over de wederkomst van Christus en de wederopstanding des vleesches, twee absoluut zekere dingen. Wij kunnen evenmin zeggen: „Ik hoop,” dat ik een kind van God ben, als: „ik hoop,” dat ik een Nederlander ben. Dat zijn twee stellige positieve dingen. Indien wij uit God geboren zijn, moeten wij het weten.

Sommige menschen beweren, dat men niet kan weten of men gered is, vóór men voor Gods rechterstoel zal verschijnen. Dat is een gevaarlijke dwaling. Indien uw leven met Christus verborgen is in God, kunt ge niet meer geoordeeld worden voor uw zonden. Wij zullen rekenschap af moeten leggen van ons rentmeesterschap,

maar niet van onze zonden. Dat zijn twee dingen, die men niet moet verwarren. God kan niet twee maal de betaling vragen van de schuld, die Christus voor ons voldaan heeft. Laat mij u zeggen, vanwaar onze twijfel komt. Die vindt zijn oorzaak hierin, dat veel oprechte kinderen Gods niet boven de rol van dienaar uitkomen. Wij zijn meer dan dat, wij zijn zonen en dochteren. Hij noemt ons Zijn vrienden. Wat ons ontbreekt, dat is de durf om ons te beschouwen als zonen en dochteren Gods. Hij heeft ons niet alleen aangenomen, maar Hij heeft ons wedergeboren; wij zijn Zijn Goddelijke natuur deelachtig.

Wat nog meer twijfel bij ons veroorzaakt, is, dat we te veel op onszelf zien. Er zijn, heeft iemand gezegd, drie manieren van zien. Wilt ge ongelukkig zijn? Kijk op u zelf. — Wilt ge verstrooid zijn? Kijk om u heen. — Wilt ge vrede hebben? Kijk omhoog. Petrus wendde zijn blikken van Christus af en begon te zinken. De Meester zei tot hem: „Gij kleingeloofige, waarom hebt gij gewankeld?” (Matth. 14 : 31.) Hij had, om er op te steunen, het woord van den eeuwigen God, vaster dan een rots, maar zoodra hij er niet meer op vertrouwde, zonk hij. Laten we voortdurend zien op Hem, die de Voleinder is van ons geloof!

President Lincoln publiceerde een proclamatie, die drie millioen slaven de vrijheid gaf. Op een vastgestelden dag zou hun slavendienst een einde nemen. De proclamatie werd overal aangeplakt, gespijkerd aan boomen en bevestigd aan muren, door de soldaten van het Noorden. Vele slaven konden niet lezen; maar velen lazen de aankondiging en geloofden aan hun bevrijding. Op den vastgestelden dag hoorde men op zeer veel plaatsen den luiden kreet: wij zijn vrij! Anderen wilden het niet gelooven en bleven bij hun meesters; dat belette niet, dat de vrijheid ook voor hen was. Zoo heeft ook Christus, de Overste Leidsman onzer zaligheid, de vrijmaking van allen, die in Hem gelooven, bekend gemaakt. Laten we Hem op Zijn woord gelooven, welke onze gevoelens, onze indrukken ook zijn met betrekking tot onszelf.

Bisschop Ryle drukt zich aldus uit: „Het geloof is de wortel, waarvan de zekerheid de bloem is. Zonder twijfel

kan men de bloem niet hebben zonder den wortel, maar het is evenzeer waar, dat men den wortel kan hebben zonder de bloem. Het geloof, dat is het leven. Welk een ontzaglijke weldaad. Wie zou den afgrond kunnen peilen, die het leven van den dood scheidt? Het leven kan echter zwak, ziekelijk, moeilijk, angstig, vermoeiend, vreugdeloos zijn, zonder glimlach, en dat tot aan het einde. De zekerheid, dat is meer dan het leven; dat is kracht, macht, sterkte, activiteit, energie, manlijkheid, schoonheid."

VOOR VERKOELDE GELOOVIGEN

Niets is beter voor geloovigen, wier liefde verkoeld is, dan teruggebracht te worden tot het Woord van God. Men moet niet vergeten, dat in dit geval het Oude Testament even belangrijk is als het Nieuwe. Het boek Jeremia is buitengewoon welsprekend en zal het hart van heel veel Christenen treffen, die vergeten hebben, wat God voor hen gedaan heeft. Neem Jeremia 6 : 10: „Tot wie zal ik spreken en betuigen, dat zij het hooren? Ziet, hun oor is onbesneden, dat zij niet kunnen luisteren; ziet het woord des Heeren is hun tot een smaad, zij hebben geen lust daartoe." Ziehier, hoe de Bijbel den toestand van verflauwde Christenen schildert. Zij hebben het Woord van God niet lief, zij hebben er geen lust in en voeden zich er niet mee. Zij hebben de wegen verlaten, waarin ze met zooveel ijver gegaan zijn. Evenals Adam en Eva hebben ze naar de stem van den verleider gehoord, in plaats van naar die van God te luisteren, die hen op den koninklijken weg zou hebben gehouden.

Een zeer belangrijk feit, waarop gij de aandacht van deze geloovigen moet vestigen, is deze: het is niet God, die hen heeft verlaten, maar zij zijn het, die ontrouw zijn geweest, en wat meer is, zonder oorzaak. Is God niet meer dezelfde, dan toen gij u aan Hem hebt gegeven? Is God veranderd? Wij zijn dadelijk geneigd te denken, dat God verandert, wanneer wij helaas onze eerste liefde hebben verloren. Hoevelen zijn er niet, die

vroeger genoten van de gemeenschap met God, en die nu meer aan hun kleeren denken, dan aan hun kostbare ziel? Wanneer men liefheeft, kan men niet verdragen vergeten te worden. Breekt uw hart niet, moeders, als uw kinderen ver van u gaan en u geen enkel liefdevol woord en geen enkel blijk van genegenheid zenden? En toch, trouwelooze Christen, heeft God meer liefde voor u dan ouders hebben voor een geliefd kind. Hij smeekt u terug te keeren en Hij zegt u: „Wat heb Ik u gedaan, dat ge Mij hebt vergeten?” De treffendste woorden uit den Bijbel zijn de roepstemmen, die God zendt tot hen, die Hem zonder oorzaak hebben verlaten. Ik overdrijf niet, als ik zeg, dat ik honderden trouwelooze Christenen heb zien terugkeeren tot God. Niemand van hen heeft ontkend, dat het een bitter en slecht ding was zich af te keeren van zijn God. Ziet naar het voorbeeld van Lot. Is het niet bitter voor hem geweest, dat verblijf te midden van de goddeloozen, die Sodom bewoonden? Hij was welvarend in de oogen der wereld; men zou u zelfs in Sodom verteld hebben, dat hij één der rijkste mannen van de stad was. Maar helaas, hij had zijn familie ten val gebracht. Wat een treurig schouwspel, deze ontrouwe grijsaard, 's nachts wegvluchtend uit Sodom, nadat hij zijn kinderen gewaarschuwd had, die weigeren naar hem te luisteren. Ik heb eenige jaren geleden een grijsaard gekend, die in een Amerikaansche stad woonde. Hij had langen tijd gedwaald in de onvruchtbare vlaktes van de zonde. Op een avond verlangde hij zich te bekeeren en terug te keeren tot zijn Heiland, Dien hij verlaten had. Wij baden samen, we baden nogmaals, wij baden lang, tot eindelijk de vrede in zijn ziel daalde, en hij heenging vol blijdschap. Den volgenden avond ging hij zitten op de bank tegenover mij, terwijl ik sprak; hij zag er zóó droevig uit, zóó moedeloos, dat het zielig was om aan te zien. Hij volgde mij na den dienst in de consistoriekamer. „Wat scheelt u?” vroeg ik hem. „Twijfelt ge opnieuw, hebt ge niet meer de oogen gericht op uw Heiland?” — „Neen,” antwoordde hij me, „dat is het niet, maar ik heb volop reden om bedroefd te zijn. Gisteren ben ik niet naar mijn bureau gegaan, ik ben mijn kinderen gaan opzoeken, die allen getrouwd zijn.

Ze hebben me allen uitgelachen. Dit is de treurigste dag van mijn leven. Ik maai, wat ik gezaaid heb; ik heb mijn kinderen in de wereld gebracht en ik kan ze er niet meer aan ontrukken." De Heere gaf vreugde aan den berouwhebbenden zondaar, maar de bittere gevolgen van de overtreding konden hem niet bespaard blijven. Raadpleeg hen, die ondervinding hebben en ge zult zien, dat dezelfde zonden dezelfde gevolgen hebben, zoowel in Holland als in Amerika. Dat komt, omdat de geestelijke val der ouders altijd den moreelen ondergang der kinderen meebrengt. Laten we trouw zijn jegens hen, die zich van God hebben afgewend. Laten we den Bijbel in de hand nemen en trachten hen te overtuigen.

In Jeremia 8 : 5 lezen we deze woorden: „Waarom keert dit volk zich af met een altoosdurende afkeering? Zij houden vast aan bedrog, zij weigeren „weder te keeren." Ziedaar de grieven, die God tegen hen heeft. „Zij weigeren weder te keeren. Ik heb geluisterd en toegehoord, zij spreken wat niet recht is, er is niemand, die berouw heeft over zijn boosheid, zeggende: Wat heb ik gedaan. Een ieder keert zich om in zijn loop, gelijk een onbesuisd paard in den strijd. Zelfs de ooievaar aan den hemel kent zijn gezette tijden, en een tortelduif en kraan en zwaluw nemen den tijd hunner aankomst waar, maar Mijn volk weet het recht des Heeren niet."

„Ik heb geluisterd, maar zij spreken wat niet recht is . . ." Geen huiselijke godsdienstoefening, geen lezen in de Schrift, geen persoonlijk gebed. God neigt Zijn oor om te luisteren, maar Hij hoort niets.

O, indien deze regelen komen onder de oogen van een Christen, die afgedwaald is, maar die verlangt naar vergiffenis en herstel, laat hij luisteren: er kunnen geen teederder woorden zijn, dan die welke we lezen in Jeremia 3 : 12: „Ga henen, en roep deze woorden uit tegen het Noorden, en zeg: Bekeer u, gij afgekeerd Israël, spreekt de Heere, zoo zal Ik Mijn toorn op ulieden niet doen vallen; want Ik ben goeder-tieren, spreekt de Heere, Ik zal den toorn niet in eeuwigheid behouden. Alleen ken uw ongerechtigheid, dat gij tegen den Heere uw God hebt overtreden, en uw wegen verstrooid hebt tot de vreemden onder allen groenen

boom, maar zijt Mijner stem niet gehoorzaam geweest, spreekt de Heere. Bekeert u, gij afkeerige kinderen, spreekt de Heere."

Let wel op deze uitdrukking: „Ken uw ongerechtigheid." Dat wil zeggen: erken, belijd! Hoe dikwijls heb ik dit woord niet voorgehouden aan een afgedwaalde! Op een avond zei iemand tegen me: „Wie heeft dat woord gesproken; staat dat wel in den Bijbel?" Toen toonde ik het hem. De zondaar knielde neer en riep uit: „Mijn God, ik heb gezondigd." Dat was héél eenvoudig en toch gaf God hem den vrede weer. Ga heen en doe desgelijks. Op een andere plaats vinden we deze woorden: „Wat zal Ik u doen, o Efraïm? wat zal Ik u doen, o Juda? wijl uw weldadigheid is als een morgenwolk en als een vroegkomende dauw, die henen gaat." (Hosea 6 : 4.) Verder vervolgt dezelfde profeet: „O, Israël keer terug tot den Heere, uw God, want gij zijt gevallen door ongerechtigheid. Neem deze woorden met u en bekeert u tot den Heere; zegt tot Hem: Neem weg alle ongerechtigheid en geef het goede, zoo zullen wij betalen de varren onzer lippen." Let op het woord „keert terug," dat op iedere bladzijde gevonden wordt.

In de Openbaring van Johannes (2 : 4.) lezen wij: „Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verlaten hebt. Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt en bekeert u, en doet de eerste werken; en zoo niet, Ik zal u haastelijk bijkomen en zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert!"

Ik moet uw aandacht vestigen op de manier, waarop Petrus gevallen is, want velen vallen op dezelfde wijze als hij. Het voorbeeld van Petrus is dan ook verschrikkelijk; dat van Judas nog erger: „Die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle." Indien iemand meent op zeker punt van zijn karakter onkwetsbaar te zijn, dan moet hij op dat punt bedacht zijn, want dat zal de vijand bij voorkeur kiezen. De eerste stap van Petrus in zijn val was het *vertrouwen in zichzelf*. De Heere waarschuwde hem, zeggende: „Simon, Simon, de satan heeft zeer begeerd u te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude." (Luk. 22 : 31, 32.) Petrus antwoorde Hem onmiddellijk: „Ik ben bereid om

met U in de gevangenis en in den dood te gaan. Al zouden allen aan U geërgerd worden, ik zal nimmer geërgerd worden." (Matth. 26 : 33.) De Heiland waarschuwt hem opnieuw: „Petrus, Ik zeg u, dat de haan heden niet zal kraaien, eer gij driemaal zult verloochend hebben, dat gij Mij kent." (Luk. 22 : 34.) Ondanks alles, gaat Petrus door met te zeggen, dat hij bereid is om met Hem in den dood te gaan. Deze verzekering is dikwijls de voorlooper van den val. Laten wij nederig en voorzichtig wandelen. Wij hebben een grooten verleider, en in het volgend oogenblik kunnen wij verrast worden. De tweede trap in den val van Petrus is de slaap. Indien Satan de Gemeente kan doen insluimeren, bedient hij zich van de geloovigen zelf om zijn werk te verrichten. In plaats van één uur in Gethsémané te waken, slaapt Petrus in en noodzaakt hij zijn Meester, deze vraag te stellen: „Kunt ge niet één uur met Mij waken?" (Matth. 26 : 40.) De derde stap, dien hij doet naar den val, is zijn vertrouwen te stellen in het vleesch voor den strijd, die gestreden zal worden. Weer bestraft de Heiland hem: „Allen, die het zwaard nemen, zullen door het zwaard vergaan." (Matth. 26 : 52.) Jezus moet bij deze gelegenheid herstellen, wat Petrus gedaan heeft: den man genezen, wiens oor is afgehouden. Vervolgens volgt Petrus van verre. Stap voor stap verwijderd de moedige discipel zich en tenslotte verlaat hij zijn Meester. Welk een val wacht hem, wanneer een kind van God zich verwijderd van het goede; wanneer hij meedoet aan wereldsche genoegens; wanneer hij zijn vrienden kiest in de wereld! Het duurt niet lang, of hij komt er toe, in vele gevallen een geërbiedigden naam te krijgen, en . . . Jezus wordt opnieuw verraden door één der Zijnen. Petrus verbreedert zich met de vijanden van Christus. Een dienstmaagd zegt tot hem: „Gij waart ook met Jezus van Nazareth." Maar hij antwoordt in bijzijn van velen: „Ik weet niet, wat gij zegt." En wanneer hij aangekomen is in het voorportaal en een andere dienstmaagd hem ziet en zegt: „Deze was ook met Jezus van Nazareth," ontkent hij het onder eede: „Ik ken den mensch niet." Een uur verloopt en de trouwelooze discipel geeft zich geen rekenschap van zijn val; een ander

verzekert hem, dat hij hem aan zijn spraak herkent voor een Galileër; Petrus wordt driftig, hij vloekt, hij verloochent zijn Meester voor den derden keer, en dan kraait de haan. (Matth. 26 : 69, 74.) Hij begint met hoogmoed, en stap voor stap wordt hij gevoerd tot zijn drievoudige verloochening. Op dat oogenblik zou de Heere hem hebben kunnen overstelpen met vragen en verwijten, maar neen, niets van dat alles: Jezus kijkt Petrus aan. O, die blik! Met welk een liefde, welk een teederheid was hij vervuld! Het hart van den ontrouwen discipel breekt, hij gaat naar buiten en weent bitterlijk. Zie, hoe Jezus na Zijn opstanding liefdevol handelt met dezen weerspannigen discipel. De engel, die in het graf was, zeide: „Ga, zegt tot de discipelen en tot Petrus.” (Markus 16 : 7.) De Heere vergeet Petrus niet, ofschoon deze Hem drie keer verloochend heeft, en Hij zendt een speciale boodschap naar den berouwhebbenden discipel. Ja, Hij zoekt hem een- en andermaal Zelf op! Wat is onze Heiland liefdevol en teeder!

Lieve vrienden, komt tot Hem! Dat de liefhebbende blik van den Meester uw hart winne, en dat Hij u de vreugde van Zijn heil moge schenken!

Voor ik eindig, spreek ik de hoop uit, dat deze bladzijden eenige afgedwaalde Christenen tot God terug mogen brengen. Wij zouden nooit den 32sten psalm gehad hebben, indien David geen vergiffenis had ontvangen: „Welgelukzalig, wiens overtreding vergeven en wiens zonde bedekt is!” Is Psalm 51 niet geschreven door een gevallen geloovige, aan wien God den vrede des harten had teruggegeven? Ik bid God, dat Hij Zijn afgedwaalde kindereen moge terugbrengen, en ze duizendmaal nuttiger mag maken dan ze ooit geweest zijn! Hij zal dit gebed verhooren.

